

ZVAIGŽDĒ

MĒNESINIS Š. Š. JĒZAUS ŠIRDIES
LAIKRASTIS

Nr. 7.

1926 METU

LIEPOS MĒN.

TURINYS.

1. Švenč. Dievo Motinos paveikslas	193
2. Jaunimo tikėjimas ir dora. (Rugpiučio mėn. intencija).	197
3. Šv. Simforionas — rugpiučio mėn. Globėjas	198
4. B. B-nis. Dieve didis! Eilės	198
5. L. B. Į dangų. Eilės	199
6. Palaim. Eymardas. Jėzaus Širdies dovana	201
7. Kun. Narutis. Dievas geras. (Atsitikimas)	203
8. Kun. B. Andruška S. J. Mūsų vyrai ir dabartinis jų tikėjimo gyvenimas	207
9. Eilės	208
10. Sesuo Genovaitė. Tavyje mano viltis. Eilės	208
11. B. B-nis. Slinkit. Eilės	208
12. G. R. Ar nesutiktum? Eilės	209
13. Šilu Jonukas. Sako, kad ne apaštalai parašė Evangelijas	211
14. Veskite ligonius prie Jėzaus. (paskaita)	215
15. B. A. Nukryžiuotasis — šeimos prietelis.	216
16. Iš katalikų pasaulio.	221
17. Du Angelų baltu. Eilės.	222
18. Klausimai ir atsakymai.	223
19. Redakcijos atsakymai	223
20. Knygų skelbimas.	224
21. Rugpiučio mėnesio intencijos	

Apolionijos Smailytės

Bažnytinių rūbų dirbtuvė

— KAUNE —

Rotušės Aikštė Nr. 11 buto 4.

Priimu įvairių įvairiausių bažnytinių užsakymus.
Ir išsiuvinėju juos kuo įvairiausiai rankomis ir mašina.
Darbas atliekamas pigiai, greitai ir sąžiningai.

Marija, Tu Motina mūsų geriausia
Vesk mus į tikrą, nekaltumo taką, —
Gyvenime mūsų Žvaigždė Tu gražiausia,
Globok mūsų jaunimą, globok vaikelius.

1926 m. Liepos mėn. Nr. 7.

Rugpiūčio mėn. intencija.

Šventojo Tėvo paskirta ir palaiminta.

Kad jaunimo tikėjimas ir dora, ypač fabrikuose ir dirbtuvėse, būtų globojamas ir saugojamas nuo pavojų.

Šventojo Tėvo akys vis dažniau ir dažniau kreipiasi į jaunimą. Jam rūpi apsaugoti jaunas sielas nuo pavojų, suklydimo, ištvirtimo ir nelaimės čia žemėje ir po mirčiais. Nekartą jau ir Maldos Apaštalavimo narių maldoms ir globai šventasis Tėvas yra pavedęs jaunimą. Toks šventojo Tėvo rūpestis labai suprantamas.

Pats Kristus buvo vaikelis, bernaitis, jaunikaitis. Jis pašventino kiekvieną žmogaus amžių ir nurodė būdą ir kelią, kuriuo kiekvienas amžius turi eiti ir augti „išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones“ (Luk. 2, 52). Jis pats

norėjo būti „beturtis ir varguose nuo savo jaunystės“ (Ps. 87, 16). Jis, kuris visus stiprino ir savo jėga gydė visus, gyvendamas žemėje, prikėlė iš numirusių tris asmenis, kurių du buvo jaunuoliai: jairo dukrelė ir našlės iš Naimo vienturtis sūnus. Mūsų laikais nebe tos yra gyvenimo sąlygos, kurios buvo Kristaus laikais: jos pasikeitė. Bet nepasikeitė Jėzaus širdis. Kristus ir dabar ypatingai myli jaunimą dėl dviejų priežasčių: delto, kad jaunuoliai yra jauni, — o jis draudžia kliudyti jiems eiti pas Jį; — delto, kad mūsų laikų jaunimas neretai paliekamas be paramos, be globos, be širdingumo, dvasiniame ir doriniame varge. Todel ir šiandien Kristus kviečia jaunuolius ir jaunuoles: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, ir aš jus atgaivinsiu“ (Mat. II, 28). — Šventajam Tėvui rūpi jaunimas delto, kad jis Kristui rūpi. O pavojų jaunimui tiek daug.

Dar nesubrendęs protas nesuteikia jaunimui galėjimo teisingai ir su tikrumu spresti net svarbiausius gyvenimo uždavinius; o tą nesubrendusį protą dar drumsčia gyva vaizduotė, jausmai ir smarkesni geiduliai, — tad būtinai jam reikalingas mylintis vadovavimas. Jaunuolio širdis blaškosi jausmais, veikiai užsidega ir myli, — bet, stigstant aiškiam pažinimui, pradeda mylėti daiktus, kurie arba visai nėra verti meilės, arba bent ne tokios meilės, kuria mylima. Jauna valia dar neužsigrūdijusi pigiai keičiasi; o dar ją stengiasi pavergti žemi geiduliai, kurie jaunuolį pradeda smarkiai kilti. Kaip jaunuolis, neturėdamas globos, tas kliūtis nugalės, ir išlikęs, doros atžvilgiu, sveikas galės išaugti geru žmogumi?

Mūsų laikais jaunimas yra skirstomas į tris ar net į keturius skyrius. Vienas skyrius — tai tie, kurie eina mokslus liaudies mokyklose ir gimnazijose; antras — dirba fabrikuose ir dirbtuvėse arba mokosi amato; trečias — užsiima ūkio darbais. Iš visų tų skyrių daugis patenka bent dalinai į ketvirtąjį skyrių, kurie palikti patys sau be jokios globos, neturėdami tikro užsiėmimo, dyksta.

Daug globos turi jaunimas mokyklose, ypač kai mokyklos yra geros ir geri mokytojai. Jaunuolių dvasia gauna žmonių išminties, mokslo, nurodymų, dorinės paramos; tikėjimas duoda jiems akstino ir pajėgų kovai su piktais jauno amžiaus linkimais ir geiduliais; Kristus švenč. Sakramente, atsilankydamas į jų sielas, stiprina jas ir įduoda noro eiti geresniu keliu. Bereikia tik, kad jaunimas už mokyklos ir atostogų metu būtų saugojamas nuo pikto. Bet jei mokykla yra netikusi, suprantama, tada jaunimas tvirksta.

Daug blogumo turi kęsti jaunimas, kurs dirba fabrikuose, dirbtuvėse, arba mokosi amato. Kituose kraštuose, kame fabriku yra daug, jaunimo padėtis yra nelaimingiausia: nuo trylikos metų jau pradeda dirbti fabrikuose. Namuose gyvenimas nepakenčiamas: šeimos susikimšusios į vieną kambarį, jaunas darbininkais rūpintis neturi laiko nei tėvas nei motina. Todel liuosą

laiką jie praleidžia gatvėse, kame be jokios globos tvirksta. Taip pat ir kely į fabrikus tvirksta. Fabrikuose neretai vaikinai dirba drauge su mergaitėmis, — negražios kalbos, nedori papročiai, piktas pavyzdys, žiaurus vyresniųjų apsiėjimas visai sugadina jaunimą, kurs išaugęs sudaro baisiai nupuolusią visuomenės dalį.

Pas mus jaunimas beveik nedirba fabrikuose — pačių fabrikų pas mus maža. Bet yra mažesnių dirbtuvių, kame jaunimas pradeda dirbti, ir yra meistrų, pas kuriuos jaunuoliai mokosi. Dirbtuvėse dirba vyresnieji darbininkai, kurie vesdami blogas kalbas ir duodami piktą pavyzdį, gali visai užnuodyti jaunuolių sielas. O pas meistrą? — Nedoras meistras trumpu laiku sugadina geriausį jaunuolį.

Daugiausia mūsų kaimo jaunimas dirba prie ūkio. Jei jis geroj šeimynoj dirba, jis gali dėkoti Dievui už savo padėtį: jis yra saugojamas nuo daug pikto. Vis delto, jei jaunuolis ne savo šeimynoj dirba, jis yra apleistas: širdingumo maža kas jam teparodo, draugai, nedraudžiamos vakaruškos ir piktos kalbos ir jį sugadina.

Nelaimingiausia jaunimo dalis, kuri yra palikta be jokios globos, — niekas neauklėja, niekas neįspėja, nepamokina, o ypač baisu, niekas neparodo jam širdies, šiurkščiai su juo apsieina, — o jis išdykauja, daro visa, kur pikti draugai ir pikti linkimai jį stumia: be abejo, iš tokių turi išaugti ištvirkusi visuomenė, praskaltėliai, vagys ir t. t.

Pas mus po kaimus ir atlaidus vaikščioja „ubagai“, — tai yra daugiausia tinginiai, kurie nenorėdami darbo dirbti, gyvena svetimu turtu: šventadieniais vargiai jie ir Mišių klauso, kažin ar jie dar į Dievą tiki, nors ir kalba poterius žmonėms prigauti. Jie ir vaikus vadžiojasi; tie vaikai kartais yra jų pačių; bet jie moka gauti ir kitų vaikus: paėmę juos į savo globą, mokina juos ubagauti. Tie vaikai, galima sakyti, yra žuvę: ubagavimas užmuša gėdą, svetimos nuosavybės gerbimą, atima norą dirbti, — visuomenė susilaukia iš jų vagių, plėšikų, ištvirkėlių.

Kas jaunimą turi globoti? — Visų pirma tėvai ir jų pavaduotojai; tai yra jų natūrali pareiga: jei tos pareigos nepildo, jie sunkiai atsakys Dievui. — Toliau, mokykla ir mokytojai, — nes mokykla darbuojasi tėvų vardu ir jų įgaliota. — Kunigai, — nes jiems turi rūpėti jaunimo krikščioniškoji dora; valstybė — nes tai būsimieji jos piliečiai; — kiekvienas žmogus, kurs turi mylėti artimą ir saugoti jį nuo pikto; — visuomenė — ypač kat. organizacijos.

Ko reikia siekti globojant jaunimą? — Įduoti jam sveiką pažiūrą, sustiprinti jo dorovę, kad jis dorai gyventų, suteikti jam galėjimą, kad jis kūno ir dvasios atžvilgiu tinkamai išsiplėtotų.

Kuriomis priemonėmis to siekti?

Neigiamai: šalinti nuo jaunimo iškrypimo pavojus ir netikusias jo normaliam išsiplėtojimui gyvenimo sąlygas; šalinti nuo jo piktas kalbas, netikusius papročius, nedorus pavyz-

džius, šalinti klaidinančius ir tvirkinančius raštus, ginti jaunimą nuo išnaudojimo, šalinti netikusius suėjimus, draugavimus, pasilinksminimus.

T e i g i a m a i: tvirtas tikybinės pažiūros ir tvirtus gyvenimo pagrindus tegalima įkvėpti šviečiant protą, išdėstant tas tiesas jam prieinamu būdu; bet šviesti negana: reikia stengtis įkvėpti į jo širdį kilnių akstinių, kurie jį skatina dorai gyventi ir elgtis; mokyti ir pratinti valdyti savo geidulius ir taikyti savo elgesius prie sveikų pagrindų: valios stiprumas ir tvirtumas gerame—tai svarbiausias dalykas. Sveikas skaitymas, kurs jaunimą interesoja, yra galinga priemonė jaunimui šviesti ir jo valiai stiprinti. — Bet ir tie dalykai neapsaugos jaunimo, jei jis neįpras širdingoj maldoj kreiptis prie savo Sutvėrėjo ir dažnai priimdamas šv. Sakramentus neįpras glaustis prie Širdies To, kurs jaunimui yra švieša, stiprumas ir parama, — kurs ir kilusias geidulių audras moka numalšinti.

Jaunimo organizacijos yra galinga priemonė jaunimui globoti. „Pavasario“ organizacija pas mus taip plačiai yra paplitusi: jei joj bus tikrai gera dvasia, jei joj bus teikiama tikro dvasinio maisto sielai ir galingų akstinių doram gyvenimui, jau bus labai daug nuveikta. Tik jaunimo draugijos neturi išsigimti į pasilinksminimo draugijas, kame daug žaidžiama, lavinama kūnas, bet dvasia ir siela būna pamiršta. Pasilinksminimai nėra tikslas, bet tik priemonė aukštesnėms gerybėms pasiekti. Gera būtų, kaip yra kitur, suskirstyti jaunimą į specialines organizacijas: amatninkų jaunimas sau, ūkininkų sau.

Maldos Apaštalavimo nariai, kiek galėdami, turi prisidėti prie taip kilnaus jaunimo globojimo darbo, kurs atneša šimteriopą vaisių. Todel jie turi remti „Pavasarininkų“ kuopas kiekvienas sau prieinamu būdu, skatinti jaunuolius prie tų kuopų dėtis, jei galima, rengti jiems skaitymus, knygynėlius, platinti geras knygas ir t.t.

Bet ypatingai M. A. nariai gali ir turi globoti mūsų jaunimą savo maldomis. Todel eidami šventojo Tėvo mintimi, M. A. nariai per visą rugpiūčio mėnesį melsis, kad tie, kurie turi globoti jaunimą, atliktų savo šventą pareigą taip, kad jaunimo tikėjimas ir dora būtų apsaugota nuo pavojų, ir mūsų jaunimas išaugtų tikrai gerais katalikais, kurie papuoš dorybėmis mūsų kraštą ir užgyvens dangų.

Mintys mąstymui.

1. Jaunikaitis, įpratęs į savo kelią, ir pasenęs nuo jo neatsitraukia. (Patarl. 22, 6).
2. Gera yra vyrui, kad nešė jungą nuo savo jaunystės. (Raud. 3, 27).
3. Nesiduokite suvedžioti: piktos šnekos gadina gerus įpročius. (1 Kor. 15, 33).

Rugpiūčio mėn. Globėjas šv. Simforionas — rugpiūčio 22 dieną.

Tą dieną M. A. nariai, priimdami šv. Komunią, gauna visuotinius atlaisdus.

Simforionas buvo aukštos kilmės patarėjo sūnus Gallijos Autumno mieste. Jau savo jaunystėje pasižymėjo dangiška išmintimi ir globojamas švento tikėjimo pasiliko pasaulio nesugadintas. Savo jauną amžių jis pasiryžo pašvęsti tikrajam Dievui, platindamas ir gindamas šventą mūsų tikėjimą. Kuomet jo jaunystę viliojo jo jauni sapiliečiai, kad ir jis drauge su jais dalyvautų deivės Cibėlės šventėje, kuri grašiai buvo apvaikščiojama, jis griežtai atsisakė,—nes jis turįs tyresnių ir kilnesnių džiaugsmų. Prasidėjus Cibėlės iškilmėms, jis matė, kaip jo sapiliečiai tvirksta. To reginio neiškentė jo jauna ir kilni siela: jis viešai išreiškė savo pasibaurėjimą tokiomis sapiliečių iškilmėmis. Todel minia pagavusi jį nuvilko į teismą, reikalaudama, kad būtų nubaustas. Čia teisme, klausant didėliai miniai, jam leista kalbėti. Su didele drąsa ir širdies kilnumu išdėstė jis, kad Kristaus mokslas yra dieviškas ir vienintėlis kelias į išganymą. „Aš esu krikščionis, kalbėjo jis, ir garbinu vieną tikrąjį Dievą, kurs yra dangaus ir žemės Viešpats. Jis moka atlyginti už gera, bet moka ir už pikta bausti. Į jį tikėdamas, aš noriu būti Jam ištikimas, ir tuo būdu pasieksiu amžinojo Karaliaus karalystę, ir nežysiu kaip tie, kurie tarnaudami velniui, eina pražūtin. Jūs masinat mane dovanomis ir žemės gėrybėmis: žinokite, kad jūsų dovanos yra užnuodytas medus, kurs lengvapėdiškas sielas suvilioja į prapultį. Mano gi tikrosios gėrybės yra užtikrintos Kristuje, ir todėl jų negali paliesti laiko ir amžiaus nykimas. Jūsų džiaugsmai sudužta kaip stiklas, o pasaulio galas viską pagauna su savim ir nusineša į pražuvimą. Vienas tik mūsų Dievas duoda tikrąją laimę. Jo garbės pradžios nematė joks šimtmetis, nes ji yra pirmesnė už visus pasaulio daiktus; nesibaigianti šimtimečių eilė nematys Jo garbės galo, nes jokio galo nėra“.

Taip kalbėjo didžiaširdis jaunikaitis. Įnirto minia, kad jis jos deivę paniekino, supyko teisėjai. Jis pasmerktas mirti. Kalavijas turėjo nukirsti jam galvą.

Bevedant jį į nukirtimo vietą, kely pasitiko jį jo motina. Koks baisus reginys! Tarytum pasikartojo istorija, kada Kristus apsinkintas kryžiumi susitiko su savo mieliausiaja Motina. Tyliai žiūri vienas į antrą: motinos akys, kuriose reiškiasi tiek meilės ir skausmo, paskutinį kartą mato sūnų. Ir štai, ji, atsipeikėjusi nuo skausmo, prabilo: mano sūnaiti, mano mieliausias sūnaiti Simforionai! Atsimink gyvąjį Dievą ir pasirodyk drąsus iki galo. Pakelk savo širdį dangun ir įsižiūrėk į Tą, kurs ten karaliauja. Nebijok mirties, kuri tave veda į amžinąjį gyvenimą“.

Oj, kiek tikėjimo ta krikščioniška motina turėjo! Džiaugsmingai nulenkę jaunikaitis savo galvą budeliui. Pilni pagarbos,

krikščionys tyliai palaidojo jo kūną netoli tos vietos, kame jis buvo nukirstas. O siela? — ji taip nekalta ir mylinti nuėjo pas savo Karalių. Prie kapo pradėjo darytis daug stebuklų. Tai įvyko apie 180 metus.

Pritaikymas: Simforionas lygina du gyvenimu: šis žemiškasis nyksta; ir visos šios žemės gėrybės ir smagumai pranyksta, ir žmogaus statoma laimė be Dievo sudužta kaip stiklas, antrasis gyvenimas — amžinybė, ten karaliauja amžinasis Dievas. Nuodėmingi žemės džiaugsmas — tai užnuodytas medus. Tad rūpinsiuos taip gyventi, kad dėl nykstančių žemės džiaugsmų ir gerybių neprarasčiau amžinųjų gerybių. Mano gilus tikėjimas turi mane apsaugoti nuo suklydimo.

Dieve didis!

Dieve didis. Dieve šventas!
Tavo meilė — gyvastis
Iš dangaus į žemę krinta,
It banguojanti vilnis.
Tavo rankose pasaulis,
Žmonės, žemė ir dangus
Tu užžibinęs mums saulę
Šalt neleidi, o brangus!
Kai šaukią varpai sugaudžia
Rytą, vakarą švelniai,

Siela bunda, maldos siaučia,
Skamba giesmės dėkingai!
Ir didžia ugnis liepsnoja
Menkutėlė kibirkštis...
Viešpatie, prie Tavo kojų
Niekad neslenka naktis!
Vylis ir klasta sudyla,
Tilsta užaujęs šiaurys
Ir ramybė plaukia, kyla—
Tu didysai Švyturys!

B. B-nis.

Į dangų.

Pažvelk į dangų, mano siela,
Į tą aukštybių šalį miela,
Kada tau širdį surakina
Toks skausmas, kokio nieks nežino.
Juk ten, juk ten yra dangus,
Kur vargo, ašarų nebus,
Kur teks gyventi amžinai...
Pažvelk į jį pradings skausmai.
Bet ne visi išvys tą šalį, —
Ten teisūs tik įeit tegali!
Jei alksti, trokšti tos šalies, —
Neliūsk, kad tau dyglius išties
Ant tako žmonės ar draugai,
Ar priešai: eik juomi linksmai,
Surasi laimę begalinę,
Pasiekęs amžiną tėvynę.

L. B.

Pal. Eymard.

Jėzaus Širdies dovana.

„Jei tu pažintumei Dievo dovaną“ (Jon., IV. 10).

Artinosi Jėzaus mirtinio gyvenimo valanda. Dangus reikalauja savo Karaliaus: jau gana kovoti; laikas džiaugsmingai švęsti pergalės šventę!

Bet Jėzus nenori apleisti savo jaunos šeimynėlės savo mylėtojų.

— Aš einu, bet sugrįšiu, — sako Jis Apaštalams. Sugrįši, Viešpatie? Eidamas pasiliksi? Ir kokių Tavo meilės stebuklų tai padarysi?

Tai paslaptis. Tai Jėzaus Dieviškos Širdies darbas. Jėzus turės du sostus: vieną, garbingą, danguje, kitą, gerumo ir nuolankumo, žemėje; bus apsuptas dviejų šeimynų: amžinai besidžiaugiančios danguje ir atpirktosios žemėje. Vis dėlto drįstu išsitariti, jei Jėzus neturėtų galybės vienu ir tuo pačiu laiku būti danguje ir žemėje, gal Jis trokštų verčiau pasilikti su mumis, negu su dangaus gyventojais; nes Jis pats parodė, kad maloniau Jam būti su žemės sūnumis ir kad labiau myli vieną atpirktųjų, negu visą dangaus garbę.

Na, ir kaip Jėzus pasiliks su mumis? Ar tik praeidamas, tik vienai valandėlei? Ne! Jis pasiliks su mumis iki pasaulio pabaigos.

Stai pakyla nuostabi kova Jėzaus sieloje: Dieviškasis teisingumas pastebi: ar nepabaigtas teisingumo darbas? Ar neįsteigta Bažnyčia? Juk jau žmogus turi Dievo dovaną — Evangeliją ir suteikta pagalba ją gyvenime vykdyti.

Atsako Jėzaus Širdis: — to, ko gana atpirkimui, negana mano meilei; ir motina nepasitenkina vien kūdikio pagimdymu, bet jį maitina, auklėja, kur tik eina vis su juo kartu esti. O aš myliu žmones labiau, negu geriausia motina savo vaikelį. Todėl aš ir turiu pasilikti su jais!

Bet kaip? Kokių būdu? — Ogi paslėptame Šv. Sakramente.

Tokiam nusižeminimui, gilesniam negu įsikūnijimas, labiau išsižadantiems savęs, negu kančios, atsiduoda dieviška aukštybė. Žmogaus atpirkimas juk nereikalauja tokių nusižeminimų ir įasišventimų!

— Noriu pasilikti, — taria Jėzaus Širdis — noriu pridengti mano galybę ir garbę; noriu nutylėti mano dorybes, kurios labai nužemintų žmogų ir galėtų atimti jam viltį sekti taip tobulą pavyzdį. Tada tik jis drąsiai artinsis prie manęs, kai matys mane nužengus beveik iki tuštumo ribų; jis kartu nusižemins su manim, o aš tada didesniu tvirtumu galėsiu pasakyti: mokinkis iš manęs, nes esu romus ir nuolankios Širdies.

Kokią priemonę Jėzus vartoja, kad visuomet pasi'iktų su mumis?

Isikūnijimo paslapyje veikė šv. Dvasia. Vakarienėje, veikė pats Jėzus, gi dabar, kas gali būti vertas vykdyti tokią aukštą pasiuntinybę — įkūnyti Jėzų?

Ogi žmogus: kunigas.

Kaipgi?! priešinasi dieviškoji Išmintis: mirtingas žmogus įkūnys Išganytoją, savo Dievą? Žmogus veiks kartu su šv. Dvasia naujame Žodžio isikūnijime? Žmogus įsakys nemirtingajam amžių Karaliui ir bus išklausytas?

— Taip! — atsako Jėzaus Širdis — pamylėjau žmones tiek, kad visas atsiduosiu į jų rankas. Kunigo balsui pasiduosiu, nužengsiu iš dangaus. Pasiliksiu altoriuje, nes tie, kurie tiki į mane, nori, kad būčiau su jais. Vaikščiosiu po miestus ir kaimus, lankysiu mano sūnus jų skausmų patale. Meilės garbė yra mylėti, pasišvesti, atsiduoti.

Pagaliau dieviškasis šventumas svarsto: Jėzus tikrai, tur būt, gyvens puikiose bažnyčose, kurios būtų vertos Jo garbės! Ir tik skaitūs ir gerai pasirengę krikščionys jį priiminės. Vienu žodžiu, Naujasis Įstatymas savo puikumu ir didybe turės viršyti Senąjį kiekvienu atžvilgiu.

— Mano meilė nežino ribų — atsako Jėzaus Širdis — būsiu paklusnus mano kankintojams naujoje G. Igoje, ir jei nauji Judai ateis prie manęs esančio Šv. Sakramente, priimsiu ir iš jų pragarišką pabučiavimą, ir jiems būsiu paklusnus.

Bet kas per vaizdas tuo laiku stoja Jėzaus akys! Jo Širdis priversta kovoti su Jo paties savybėmis.

Štai, Jis apalps'a Alyvų darže, būdamas Getsemanėj ir matydamas visa, ką turės iškęsti iki mirties ir paskui mintis, kad Jo išrinktoji tauta pražudyta ir kad daugelis nesinaudos Jo aukos vaisiais, ištrėškė iš Jo kruviną prakaitą ir kruvinas ašaras. Žinojimas, kad daugelis Jį neigs ir Jo išsižadės, perveria skausmu Jo Širdį.

Koks skausmas, kokia kova Jėzaus Širdyje. Jis nori visas atsiduoti žmonėms, bet ar visi tikės tai Jo meile? O tikintieji, ar priims Jį su dėkingumu? Ir tie, kurie Jį priims, ar visada bus Jam ištikimi? Tikrai taip, neabejoja Jėzaus Širdis, nesvarsto, bet vis dėlto kankinasi. Mato, kad kančia atsinaujins kasdien meilės Sakramente, bus naujinama Jam pasišventusių krikščionių. Bus išduotas išsižadėjimais, parduotas kūno gėrybėmis, nukryžiuotas nedorybėmis. Dažnai turės Kalvariją Širdyje to, kuris bus Jį nevertai priėmęs.

Kokia kančia Jėzaus Širdžiai! Ką Jis darys?

— Atsiduos! Vis tiek atsiduos, — nes myli!

Vertė G.

Dievas geras...

Gyvenimo nuotykis.

Pavasaris! Šiltas pietų vėjelis tyliai šiurena tik ką prasiskę tusių lapelius. Saulutė rengiasi leistis į didelį didelį čia pat pakalnėį, miškais apskaišiusį ežerą.

Užvožiau tik ką baigtą kalbėt brevijorių ir visu dėmesiu nukrypau saulėlaidos linkon. O gražumėli! Lengvučiai vilniuojantis ežero paviršius žėri, žiba it didžiulis deimantais sagstytas kilimas. Ilgi plonyčiai spindulėliai nardo, mirga, žvilga įvairių įvairiausiomis spalvomis.

Skaidri ežero šypsena atsimuša į krante stovintį šilą, ir jis šioj nuotaikoj atrodo, tartum, koks užburtas milžinas. Rmtas, tylus — nėkrust žiūri į spindintį ežerą ir gėrasi, tartum žilagalvis senelis bežaidžiančiais mažyčiais savo anūkais.

O Dieve, kaip gražu! ir nelyginant šv. Povilas, į tretį dangų patekęs, pradėjau pusbalsiai: „nei ausis negirdėjo, nei akis neregėjo...“

— Atsiprašau, ponas kunige...“

Grišt—žmogus. Žiūriu ir tyliu, it iš gilaus miego pažadintas.

— Nevadink Tamsta manęs „ronu“, man pilnai užtenka „kunigo“, paskubėjau į pēt nepažįsiamą. — O kas atsitiko?

— Ponas viršininkas prašo kunigą pas sergancią savo žmoną. Ligonis labai silpnas.

— Viršininkas G.? peiklausiau tartum abejodamas, ar kartais nesapnuoju.

— Taip. Prašo kuogreičiau.

Susimąščiau. Nesuprantami, Viešpatie, Tavo keliai.

Ponai G., kurie viešai sakosi vaikais būdami tetikėje, o dabar neturį motyvų tikėti; kuriems bažnyčia, išpažintis, kunigai tebedavo pajuokos ir pasiūlyčiojimo dalyku, — nūn šaukiasi kunigo!..

Bet ilgai galvoti nebuvo kada. Kadangi, kaip pranešė, ligonis esąs be sąmonės — paėmęs šv. aliejus ir stulą tuč tuojau sėdau į manęs laukiantį vežimą.

Nepaėjo penkių minučių ir mūsų vežimas sustojo ties viršininko namais.

Pasitiko pats šeimininkas. Perbalysiu, pilnu skausmo veidu, akimis patvinusiomis ašaromis, drebančiu balsu teištare: — „Laukiame Jūsų, Kunige“.

Rodėsi, jog kunigas turįs būt paskutinė išsigelbėjimo lenta.

Nusiskubinau prie ligonės. Čionai jau esama g dytojo ir akušerės. Baisus vaizdas. Ligonė blaškosi, mosikuoja rankom, karščio kankinama sušuks, suvaitos ir staiga nutyla... nualpstas.

Ligonė lyg šiek tiek nurimo. Tačiau sąmonės vis dar neatgavo. Aš suteikiau, kokį galėjau, dvasinį patarravimą ir ėmiausi raminti vilties nustojusį vyrą.

„Baisi liga“ įsikišo gydytojas: „medicinoje žinoma, kad tokių ligonių ant septynių šimtų vienas tepagyja“.

Imtum, rodos, ir užsčiauptum burną tam gydytojui. Kokie beširdžiai tie gydytojai, pamaniau sau.

— Viršininkas tylėjo. Tik jo lūpos virpa. Jo skausmų saikas rodė į jau bus prisipildęs, nauji smūgiai, rodės, nebedarę jam įspūdžio.

— Melskis Tamsta, tariau, Dievas geras... padės Jums.

Gydytojas ironiškai šyptelėjo, tik nelaimingas viršininkas rodėsi to nematęs.

— „Atlaikykite, kunige, rytoj mano intencija šv. mišias,“ tyliai, tuo pat drebančiu balsu maldavo ligonės vyras.

— O, mielu noru patarpininkausiu Tamstai pas Gerąjį Dievą. Širdyje gi garbinau Viešpatį deliai visa to kas čia mano akyse įvyko viršininko sieloje.

Neveizint vėlybo vakaro prirenktą mingštas patogus vežimas ir pats viršininkas išvežė besidaužančią ir nuolat alpstančią ligonę į kaimyninį miestą D., kur žinomų chirurgų turėjo būt padaryti operaciją, jei ligonis kelyje dar nemirtų.

Kiek galėjau dievotai atlaikiau šv. Mišias prašyta intencija. Prašiau gerąjį Išganytoją pagydyti tų nelaimingųjų kūnus, bet ypatingai jų sielas.

Begeriant arbatą: zirrr... telefonas.

— Alio. Kunige, Dievas geras... operacija pavyko laimingai... Ačiū Jums, Kunige, už prielankumą...

— Ačiū Dievui, ačiū Dievui. Sveikinu Jus P. Viršininke! Dieve, koks Tu geras, mažčiau sau, kaip Tu myli žmones!

* * *

Praslinko dvi savaitės. Laukai ir pievos pasipuošė žalumynais, pakvipo žibutės pražydo purienos.

Ankstų penktadienio rytą, paukšteliams šventoriaus medžiuose patekančią saulutę besveikinant, meldžiuosi zakristijoj — rengiuosi šv. Mišioms.

Ugi štai į zakristiją beateinas saguotas ponas, mums pažįstamas p. Viršininkas.

— „Prašau išklaudyti, Kunige mano išpažinties...

Ilgą, dievota išpažintis.

Kai atsigręžiau su Švenčiausiu, kad padalinus šv. Komuniją, mažiau viršininką: veidas spindi nežemišku džiaugsmu, rankos kryžiškai sudėtos, akys išmeigtos į šv. Ostiją, lūpos jautriai šnabždėjo: „Dievas geras... Dievas geras...“

Ir iškilminga, šventa, gera jautėsi tasyk bažnyčioje!

Tartum suaidėjo paslaptingas angelų himnas.

„Palaimintas Dievas,

Palaimintas šventas Jo Vardas...“

1926. IV. 17 d.

Kun. Narutis.

Mūsų vyrai ir dabartinis jų tikėjimo gyvenimas.

Kaip kiekvienas gyvenimo amžius, taip ir vyro amžius (maž daug nuo 25 lig 60 metų) įduoda jo mąstymui, jautimui ir siekimui ypatingų žymių. Tas amžiaus ypatumas ir padėtis visuomenės, kurioj žmogus gyvena, daro įtakos vyro religijai ir reiškiasi jo pažiūrose į Bažnyčią ir apskritai į dvasinį gyvenimą. Jei vaiko ir jaunikačio amžiuje dvasinis auklėjimas ir plėtojimos buvo sveikas, tada ir vyras su tvirtu pasiryžimu užstoja ir gina aukštesnes gyvenimo gėrybes, kurias teikia tikėjimas ir Bažnyčia.

Vyro pamaldumas yra kitokios rūšies negu moters, delto, kad pats jau vyro tikiybinis pažinimas ir atjautimas skiriasi nuo moters pažinimo ir atjautimo. Tačiau, bendrai imant, negalima sakyti, kad moteris savaime turi gilesnį tikėjimą ir stipresnį dvasiškų dalykų atjautimą, negu vyras. Tik yra tiesa, kad vyras iš prigimties mažiau tėra linkęs prie dievotumo lavinimų ir ne taip gyvai atjaučia tikėjimo dalykus, kaip moteris, kurioj daugiau vyrauja vaizduotė ir jausmai. Vyro jausmai yra šaltesni ir jo linkimas prie dievotų lavinimų silpnesnis.

Be to, dar prisideda kitų priežasčių, kurios kliudo vyro pamaldumui. Viena iš tų priežasčių yra vyriška puikybė, arba tiesiau sakant, žmonių baimė, nenoras, kad kiti pastebėtų — tas nekartą sulaiko vyrus nuo tikiybinių lavinimų. Vyras dažniausiai nemėgsta leisti kitiems įžvelgti į jo vidurinio gyvenimo pasaulį; o tuo tarpu neviena moteris savo viduriniu gyvenimu kitų akyse didžiuojasi. Kai vyras tai žmonių baimei tikrai pasiduoda, tad jo širdy tikėjimo ugnis pamažėl išgęsta ir jis atšalęs nutolsta nuo tikėjimo.

Vyras stengiasi daugiau suprasti tikėjimo tiesas savo mąstanciu ir svarstanciu protu; jis žiūri, kuriais pagrindais tikėjimo tiesos ir pareigos remiasi, ir jei jis neturi gero ir tvirto išmokslinimo tikėjimo dalykuose, tada jis nesuprasdamas tų dalykų pradeda manyti, kad tikėjimo tiesos gal iš tikrųjų nėra gana pagrįstos. Ir taip jis pradeda abejoti ir svyruoti. Tuos jo abejojimus dar stiprina išorės aplinkybių įtaka. Tuo būdu vyras toli greičiau patenka į tikiybinius abejojimus, negu moteris. Moteris tikėjimą atjaučia daugiau širdimi ir jausmais: ji jaučia tikėjimą kaip gyvenimo pajėgų šaltinį, kaip gyvenimo gėrybę, ir todėl mažiau tėra linkusi tikėjimo dalykais abejoti. O abejojimas, ar jis būtų vyro ar moters, visados atšaldo žmogaus rimtą vidurinį gyvenimą. Ir jei neiškoma priemonių, kurios protą apšviestų ir abejojimus prашalintų, tada abejojimai gali visai sugriauti tikėjimą ir atitolinti nuo Bažnyčios. Čia prasikalstama nebranginimu tiesos, apsileidimu ir tokiu savęs apgaudinėjimu, kurs nebenori, kad tikiybinio suklydimo pasekmės yra baisiai rimtos.

Be to, vyro rūpestis apie šeimyną ir jo užsiėmimų laukas kiek daugiau jį atitraukia nuo tikėjimo lavinimų atlikimo; iš tokio atsisitraukimo nuo tikėjimo dalykų eina ta pasekmė, kad palengvėl ir pati Bažnyčia pasidaro vyrui kaip ir svetima. Išorės nuo Bažnyčios nutolimą seka vidujinis vyro atšalimas. Ir priešingai sąžiningas tikėjimo pareigų pildymas sušildo ir vidujinį žmogaus gyvenimą. Mat, vidujinis žmogaus pamaldumas ir tikėjimo lavinimų vykdymas yra su vienas antru ankštai susiję: pamaldumas dingsta, kai jis neturi dvasiškų lavinimų. Ir todėl vyras, kai jis mažiau beturi tikėjimo lavinimų, praranda pasigerėjimą ir skonį religijos dalykams, kurie jam nebešildo širdies ir jos nebestiprina. O tada jau jis pigiai sau įsikalba apie tikėjimą nebūtų dalykų: kad kat. Bažnyčia nusigyvenusi, kad ji nebedaro įtakos, kad tikėjimas nepritinka vyrui, ypač kai jis yra išlavintas, — kad pasiduoti Bažnyčios valdžiai esąs netikęs dalykas, kad kunigaigai esą negeri, ir tūkstančiai kitų smerkimų bei priekaištų. O tuo tarpu kas čia kaltas? — Kaltas ne kas kitas, kaip tik vidujinis atšalimas.

Dabartiniais mūsų laikais Lietuvoje didžiojo karo pergyvenimai, apsiuylimas medžiaginėmis gyvenimo gėrybėmis ir politišku partijų nesibaigiančios rietenos, kurios erzina žmones ir nieko gero jiems neduoda, sukėlė ypač vyrų širdyse tam tikrą neramumą ir tam tikrą srovę, kurioje yra gerų ir blogų pusių.

Daugelis jaučia didesnę troškimą geriau pažinti tikėjimo dalykus. Kai kurie tiesiog to alksta. Tai liudija net pačios jų abejonės, priekaištai, užsipuolimai. Ir dar jie ne bet kokių pažinimų pasitenkina: jiems neužtenka vieno protinio pažinimo, jie trokšta rasti savo širdžiai pajėgos, stiprumo, šilimos, jie nori patys pajusti tikybinius dalykus, juos „pergyventi“, kad tokiu būdu galėtų išlikti virš to medžiaginio pasaulio trukšmo ir taip išsiveržti iš savo susnūdimo ir dvasios surumbėjimo. Be abejo, visa tai gali jiems suteikti katalikiškoji religija, kuri ne tik yra tiesa, bet dar turi gaivinančios jėgos, nesulyginamo grožio, galingos paguodos; žmogus, įsigyvenęs į jos tiesas vėl jaučia naujos gyvybės ir džiaugsmo savo tikėjime. Tačiau, deja, tas įsigyvenimas ne visiems bepasiseka. Daugis ieško, patys nežinodami, ko jie ieško, — ir nevienas, ypač inteligentai, pasilieka amžinai Dievo ieškotojais, arba kaip rusai sako, — „bogoiskateliai“. Mat, įsigyventi į tikėjimo tiesas ir jas, taip sakant atjauti, tegalima vienu keliu: pradėti uoliai vykdyti tikėjimo prievoles. Bet tai daryti ne visi tenori, ir todėl, ieškodami niekuomet neranda.

Nevienas vyras parodo katalikiškiems dalykams pasišventimą, kurs tiesiog yra graudingas. Aukoja savo laiką ir patogumą, deda daug darbo ir vargo tikėjimo dalykams remti. Tie žmonės supranta, kad dangus, ta tikroji ir amžinoji mūsų buveinė, kad Dievo dalykai yra verti nesulyginamai daugiau vargo ir rūpesčio, negu mūsų žemiški reikalai. Taip pat ir jautimas, kad reikia

atsilyginti Dievui už savo kaltes, pas juos yra gilesnis. Nutolusieji nuo Bažnyčios neišmano, kaip jie turi atsilyginti už padarytą pikta. Jiems sunku imtis krikščioniškojo atlyginimo, o pasilikdami toli nuo Bažnyčios beturi neribotą ilgesį geresnės padėties tikėjimo dalykuose, kada jie galės atsilyginti už kaltes.

Pasireiškia taip pat didesnio atjautimo, kad vieni žmonės pareina nuo kitų pagalbos ir vieni kitiems yra reikalingi. Jaučiama, kad bedievystė ir netikėjimas, kurs neigia dangų kaipo atlyginimą už gera, kurs neigia pragarą kaipo bausmę už pikta, padaro žmonių gyvenimą gyvuliška partijų kova, kuri jau žemėje pradeda žmogaus gyvenimą daryti pragaru. Žmonės tiesiog ilgisi teisybės, praktiškos artimo meilės, šiltesnio šeimyninio gyvenimo, uolesnio draugijinio veikimo, gilesnio visuomeninio bendrumo, stropesnės apaštalavimo dvasios.

Bet yra dabartinių vyrų tarpe tiesiog liūdnu reiškinių, kurie ir pačius vyrus ir visą mūsų visuomenę su dideliu svarumu traukia žemyn. Tų reiškinių priežastys nėra vien tos, kurios, kaip aukščiau minėjome, glūdi pačiame subrendusių vyrų būde, bet dar prie tų priežasčių prisideda dabartiniai mūsų laikai ir gyvenimo sąlygos, kurios ardo tvirtus tikybinius įsitikinimus ir stumia žmogų į abejojimus ir atšalimą.

Po karo susidarė tokia padėtis, kad kova už pragyvenimą yra sunkesnė. Piliečių dalis atrato nuo darbo ir gyvena kitų uždarbiu; darbininkų brangumas, o ypač dar žymios jų dalies nesąžiningumas, slėgia darbadavius; suiręs per karą ūkis sunkiai taisomas; noras greitai pralobti ir naudotis įvaro rūpesčių. Žmogus, pakrypęs prie materiališko gyvenimo rūpesčių, praranda žvilgsnį į aukštesnes gėrybes: medžiaginės pasaulio gėrybės tampa jam lyg koku dievaičiu. Dvasia, nuolat atkreipta į materialines gėrybes būna pavergta. Pradingus iš akių aukštesnėms dvasinėms gėrybėms, kyla širdy ydos: egoizmas (savymyla), kietumas, žiaurumas. Tos ydos išdžiovina kilnesnius jausmus ir padaro širdį sustingusią. Prisikabinęs prie žemės plutos vargšas žmogus pasidaro, tarytum, be širdies ir be meilės kitiems. Kiekvienas kilnesnis siekimas tokiu žmogui yra svetimas: jis yra sustingęs ir lyg apmiręs tikėjimo dalykuose. Miestelėnas ar kaimietis, pramonininkas ar paprastas darbininkas, mokyklas žmogus ar amatninkas, — vis tiek kas jis yra: patekęs į tokį sumaterializėjimą, kaip jis bepakels akis prie aukštesnių gėrybių, apie kurias kalba tikėjimas? Tokioj širdy pradingsta nuodėminigumo ir išganymo reikalingumo supratimas. Toks žmogus guli mirties letarge sustingęs aukštesnėms gėrybėms nė savo skurdo nenujausdamas.

Taip. Liūdnas idealizmo žlugimas, kurs kartais pasireiškia net mūsų poetų ir menininkų kuriniuose, dvasios pavergimas ir paskendimas vien medžiaginiuose reikaluose žudo mūsų tautą.

O be to, tie politiški partijų drumzdimai! Jie tiesiog užmuša religines vyrų pažiūras ir tikybinių gyvenimą. Patekęs į partijas

vyras tampa partijos, žmogumi: jis mano, kad jam viskas leista daryti, by tik partija imtų viršų; vyriausiu jo siekimų tikslu ir jo sąžine tampa partijos uždaviniai ir jos tikslas. Kiekviena partija turi savo tikėjimą, arba, geriau pasakius, neturi jokio tikėjimo, nebent kitos partijos neapykanta. Jei dar tikėjimas širdy buvo, tada partijos žmogui ji sugaužia abejojimas, draugų pavyzdys, nedori laikraščiai ir skaitymai. Tikėjimo prievolių pildymas greit sustabdoma, o jo vietą širdy užima vidutinio gyvenimo atšalimas, neapykanta, noras naudotis. Kilnesnės gyvenimo gėrybės kartais gali nelikti nė vietos.

Moterystės gyvenimas nevienam pasidaro nelaimingas. Tikintis vyras, eidamas į moterystės luomą, remiasi Dievu, savo sąžine, krikščioniška pažiūra į moterystę; moterystė jam nėra geidulių tenkinimas, bet meilės ryšys, remiamas Kristaus meile; jos aukštas tikslas yra tarnauti Sutvėrėjo sumanymui, auklėti nemirštančias vaikų sielas ir rengti jas dangui. Bet kai žmogaus tikibinis gyvenimas pakrypsta, tada ir moterystė jau nebeturi tos kilnios prasinės; jos tikslas bėra niekingas lytiškas gėrėjimasis; jos nebejungia tikra meilė, remiama Kristaus meile, bet nepastovus jausmų sujaudinimas; pradingus tiems jausmams, pasijuntama, kad ir pati moterystė pradeda griūti: nepalankumas, neapykanta, neištikimybė, kaip koks naikinąs kirminas, graužia moterystės gyvenimą, kurs pasidaro nepakenčiamas. Bet Bažnyčia saugoja moterystės ryšių pastovumą. Todel netikėjimas, sugriovęs moterystės gyvenimą, puola pačią Bažnyčią, kad ji gina moterystę, o sugriuvusio gyvenimo žmogus ieško atlyginti sau už nelaimingą moterystę kitais nedorais būdais. Netikėjimas pradėjo griauti laimę, ir sugriovęs nuskandina žmogų dorovės skurde.

Drauge su tuo atšalimu eina sielos gyvenimo surumbėjimas dorovės atžvilgiu. Tai jaučiasi ne tik pas vyrus, bet ir pas moteris. Bet tuo tarpu kai moterys, nepaisant sunkių doros išklydimų, nekartą dar bent išviršina laikosi tikėjimo prievolių, tie patys išklydimai palenkia vyrą visai sutraukti ryšius su tikėjimu. Doros supratimas ir jautimas visiškai atšimpą. „Nuodėmės“ supratimas bėra neaiškus, kurs vos beglūdi tamsiame sąmonės kampe. Nebesuprantama, kas yra Dievas ir kas yra žmogus. Tokiems atrodo, kad žmogus daro Dievui kaž kokią malonę, kai jis dar tiki ir laiko bent kai kurias pareigas.

Kaip svarbu yra tokiems nutolusiems nuo tikėjimo ir atšalusiems įsigilinti į „amžinąsias mūsų tikėjimo tiesas“, stipriai jas sau paremti protiniais pagrindais, suprasti jų svarbą ir mokėti atremti priekaištus, kuriuos mūsų laikas ir mūsų geiduliai prieš tas tiesas sukelia. Įsigilinus į tas tiesas visai kitaip atrodo dvasinio ir visuomenės gyvenimo pagrindai, skaistybės, teisingumo, luomų pareigos. Kadangi vyras turi žmogišką prigimtį, tai ir jo širdžiai neužtenka šalto tikėjimo pareigų atlikimo: jai reikia šventos Dievo meilės šilumos. Kaip gaivinanti gali veikti jų sielas pamaldumas į švenč. Jėzaus Širdį, meilė Kristaus

švenč. Sakramente, Dievo Motinos, Motinos-Bažnyčios meilė, geros katalikiškos draugijos. Tai įneša į atšalusį gyvenimą gaivinančios šilumos, padrąsinimo gyvenimo kovoms, vilties, ramumo, tylaus džiaugsmo.

Kai vyruose sukyta supratimas, kaip garbinga yra užstoti ir ginti amžinojo Dievo ir nemiršančių sielų reikalus, kada jie pradeda atjausti, kaip žema ir menka yra žmogaus laimė ir likimas, jei žmogus nutolsta nuo Dievo, tada jie visa širdimi brangina rimtą tikybinį gyvenimą kaipo didžiausį turtą; tada jau nė jokios bedieviškos agitacijos nepajėgs jiems tikėjimo išplėsti ir tikybinį gyvenimą prislopinti. Tada jie tampa apaštalais šeimynose, prie darbo, suėjimuose, parapijose.

Savaime aišku, kuriais būdais galima prisidėti, kad tas rimtas tikybinis uolumas vyrų širdyse atsirastų. Du dalyku reikalingu: kad jie suprastų, ir kad jie pildytų tikėjimo prievoles. Neužtenka šalto protinio supratimo, — jis turi būti lydimas širdingumo. Tokiam supratimui skleisti tarnauja rimtas tikėjimo tiesų dėstymas. Liūdna yra, kai mes mažai tesuprantame, kaip svarbūs yra geri skaitymai. Iš jų semiama sveikas sielos maistas, be kurio siela negali gyvuoti. Taigi mums reikia knygų, knygų ir dar kartą knygų. Bet ne tų erzinančių knygų, kurios tik kolioja priešingas partijas, niekina dvasiškiją, Bažnyčią ir t.t. Ne, — tokios knygos dvasinio maisto neduoda, nebent sukelia neapykantą. Bet mums reikia gerų katalikiškų knygų, tikra prasme, kurios pamokina, paragina ir sušildo širdį.

Geresnį tikėjimo pažinimą lengviau lydi ir tikybinių lavinimų atlikimas. Pamaldos ir praktikos, kurios sušildo, bažnytinės draugijos, kurios duoda paakinimo, artimo meilės darbai, kurie suteikia sąžinei džiaugsmo, yra mėgstami vyrų lavinimai, nes jie jų dvasią stiprina, gaivina, kelia aukštyn. Tada ir tikėjimo dvasia atgyja, ir krikščioniškos pareigos yra noromis vykdomos, ir krikščioniškosios dorybės ima žydėti. Ir pildosi Kristaus žodžiai: „Vanduo, kurį aš jam duosiu, bus jame šaltinis vandens trykštančio į amžinąjį gyvenimą“ (Jo. 4, 14).

Kun. B. Andruska S. J.

O Jėzau — amžinoji
Tu meilė man esi —
Gyvenimo gražioji
Žvaigždė mano šviesi!

Čia žemė taip varginga —
Viliojimais gausi.
Diena čia taip audringa,
Naktis čia man tamsi.

Gyvenimas sukurtas
Sušaldo man jausmus —
Pasaulis tas užburtas
Tegimdo vien skausmus..

O Jėzau — amžinoji
Tu Meilė man esi —
Gyvenimo gražioji
Žvaigždė mano šviesi!

Tavyje mano viltis.

Mano meilės sparnais suplasnojus aukštai,
 Aš žinau, jog Tu mane laikai;
 Man nugrimzdus į skurdo-tamsybės gelmes,
 Tavo meilė man ranką išties.
 Man keliaujant keliu, brolius vest pas Tave,
 Stebuklingas, apreikši Save.
 Mano sielai bevirpant nuo pikto audros
 Tavo galė mane išvaduos.

Sesuo Genavaitė.

Slinkit.

Slinkit slinkit juodos mintys	Nenuluš sparneliai kilti,
Dvasią varginę skaudžiai,	Kol širdis jos kupina.
Mūs keleliai rožėms pinti—	Lyg alyvos žalią šaką
Nekeroja juos dygliai.	Diegki jąją sau širdin,
Ei, šalin nusiminime,	O suradęs tikrą taką,
Ei šalin, o, neveltis —	Nenužengsi pražūtin.
Mūsų dienos, saulių šviestos,	Pražūtis ne tam paruošta,
Mus vilioja ateitis.	Ką Golgota moja vis,
Ko rankas sunėrus laužti,	Kai į amžinąjį Kryžių
Skęsti skundų atdūsiuos,	Turi nukreiptas akis...
Ko dejuoti, ko raudoti,	Pražūtis ne tą klampina...
Lygu varge, sopuliuos...	Ženkim drąsūs ir linksmi,
Kristaus meilė dega viltį,	Amžinybės pasisėmę,
Dega viltį amžina;	Kristaus meilės kupinil

B. B-nis.

Ar nesutiktum?

Mylėt už tuos, kurie nemylė,
 Kurie neištveria — išvert.
 Skausme kas mėtosi, netyli,
 Už juos leist širdį sau atvert.
 Del Grožio — grožį paaukoti,
 Už laisvę laisvę atiduot,
 Ir laimės laikinos nustoti.
 Ko liks gailėtis, ko raudot?
 Tapti mažyčiu, vienkart didžiu,
 Vargšu palikt — turtus pelnyt.
 Ištuštint širdį — ją pripildyt,
 Dangaus vien halso beklausyt.

G. R.

Sako, kad ne Apaštalai parašė Evangelijas.

Kai kurie bedieviai savo laisvamanišku būdu tikrina, kad Evangelijas ne Apaštalai parašė, bet toli vėliau po Apaštalų mirties patys krikščionys jas sustatė, ir klasingai paskelbė, būk jas Apaštalai parašė. Iš tokio savo tikrinimo daro išvadą: kas Evangelijose parašyta, nesą tikri istoriškai faktai ir tiesos, bet krikščionių prasimanymas.

Tačiau tie bedieviai arba nežino istorijos, arba tyčiomis meluoja. Keista, — jie neabejoja Cicerono, Cezario, Tukidido, Platono, Plutarcho ir kitų senovės mokytojų žmonių raštais. Joks išlavintas žmogus nelaiko tų senovės raštų prasimanytais. O juk Evangelijos yra toli labiau tikresnės, negu kiti senovės raštai.

Kaž koks keistuolis buvo paskelbęs mintį, kad senovės rašytojų raštai esą netikri, nes juos prasimanę viduramžių vienuoliai. Tačiau išlavinti žmonės už tai jį palaikė ant juoko. Panašiai stato save ant juoko tie, kurie skelbia, kad Evangelijas ne Apaštalai parašė.

Štai, kas yra istoriškai tikra: pirmąją Evangeliją parašė Apaštalas Matas, antrąją — Apaštalų mokytinis Morkus, trečiąją — Apaštalų mokytinis Lukas, ketvirtąją — Apaštalas Jonas. Tai mums užtikrina visa krikščioniškos praeities istorija. Pažiūrėkime bent kelis liudijimus.

Jau antrojo šimtmečio gale visos krikščionių bažnyčios turį keturias Evangelijas, kurias priskiria Apaštalams ir jų mokytiniams. Tai liudija apie Gallijos ir kitas bažnyčias šv. Ireniejus savo knygoje „Prieš heretikus“, kurias parašė tarp 174 ir 189 metų po Kristaus. Kad Italijos bažnyčiose tada buvo vartojamos keturios mūsų Evangelijos, liudija užsilikęs iš II šimtmečio Romos bažnyčios šv. Rašto knygų katalogas. Apie Afrikos bažnyčias liudija Tertulionas (adv. Marc. 1. 4, c. 2), kurs gyveno ir rašė antrojo šimtmečio gale. Tacianas asirijietis, daug keliavęs, apie 170 metus visas mūsų keturias Evangelijas, siriečių kalba, suliejo į vieną Kristaus istoriją. Taigi, nors anais laikais spaudos nebuvo ir knygos buvo ranka perrašomos, vis dėlto antrojoje II-jo šimtmečio pusėj mūsų Evangelijos, tokios pat, kokias mes dabar turime, buvo po visas bažnyčias paplitusios, ir visur tikrinama, kad jas surašė Apaštalai ir jų mokytiniai.

Tačiau ir antrojo šimtmečio pradžioj mūsų Evangelijos jau yra vartojamos visose bažnyčiose. Tai matome iš to, kad anų laikų rašytojai naudojami mūsų Evangelijomis ir savo raštuose vartoja Evangelijų žodžius, arba net ištusis Evangelijų aiškinimus (komentorius) parašo. Aleksandrijos bažnyčioj naudojasi Evangelijomis Klemensas Aleksandrietis, gyvenęs maž daug 140—215 m., o jo pirmtakūnas Pantenus nukeliavęs į Indiją (grei-

čiausia į Arabiją), rado, kad ten tikintieji naudojami šv. Mato Evangelija. Justinas tarp 100—163 metų daug keliavęs ir Romoj įsteigęs mokyklą savo raštuose irgi naudojami mūsų Evangelijomis. Taip pat daro ir kiti anų laikų rašytojai: Aristidas (apie 140 metus), Hermae Pastor (apie 140), šv. Polikarpas (70—156), šv. Ignacas Antiochietis (†107), popiežius Klemensas (96 metais rašytame laiške į korintiečius), Barnabo laiškas (apie 96 metus), raštas vadinamas Didache (apie 95 metus). Jėrapolio vyskupas Papijas, kurs buvo šv. Jono mokytinis, duoda labai svarbų liudijimą apie Mato ir Morkaus Evangelijas.

Patys heretikai, kurie buvo pirmojo šimtmečio pradžioj, nors jiems būtų buvę labai patogų užneigti mūsų Evangelijas, bet jie neįstengia tai padaryti, nes visose bažnyčiose jos buvo vartojamos kaip Kristaus žodžiai, kuriuos surašė Apaštalai ir jų mokytiniai, ir todėl, negalėdami Evangelijų tikrumo užneigti, imasi savotiško jų aiškinimo. Net stabmeldys Celsas (apie 178 metus) pasakoja, kad heretikai stengiasi krikščionių Evangelijas iškraipyti, ir pats, užsipuldamas krikščionis, naudojami mūsų Evangelijomis.

Vadinas, antrojo šimtmečio pradžioj visose bažnyčiose viešai yra vartojamos keturios mūsų Evangelijos. Tai liudija, kad jos anksčiau turėjo būti parašytos, būtent pirmajame šimtmyty, nes kitaip jos nebūtų galėjusios taip greitai visur paplisti.

Be to, tikintieji ne tik vartojo antrame šimtmyty mūsų Evangelijas, bet jie buvo tikri, kad jas surašė Apaštalai Matas ir Jonas, ir Apaštalų mokytiniai Morkus ir Lukas. Jokios klaidos taip svarbiame dalyke negalėjo būti: krikščionys iš žydų nieku būdu nebūtų gerbę Evangelijų lygiai su Senojo Įstatymo knygomis, jei nebūtų buvę tikri, kad tai yra Kristaus žodžiai ir darbai, Apaštalų surašyti; nei krikščionys iš stabmeldžių, neturėdami tokio tikrumo, nebūtų priėmę Evangelijų kaip savo gyvenimo taisyklės. Tas liudijimas apie Evangelijas yra visuotinis: visos bažnyčios įvairiausiuose anų laikų kraštuose vienu balsu skelbia tą savo įsitikinimą: — liudijimas ne paprastas, bet viešas ir oficialus, — nes jį reiškia vyrai, kurie turėjo pareigą rūpintis krikščionystės grynumu, — nes Evangelijos visose bažnyčiose bažnytinėse apeigose buvo viešai vartojamos kaip tikra, Apaštalų surašyta, Kristaus istorija; — liudijimas nuolatinis ir be pertraukos, pradedant nuo pat Apaštalų ir jų mokytinių, — nors anais laikais jokio įsakymo niekas nedavė, patys tikintieji ir liudytojai, atskirdami tikrąsias Evangelijas nuo netikrų raštų brangina jas kaip Apaštalų surašytą Kristaus istoriją; — liudijimas kritiškas, t. y. moksliskai ištirtas, nes jį skelbia anų laikų vyrai, kurie buvo labiau išmoksinti, negu kiti stabmeldžių rašytojai; o liudydami dar ir šaltinius nurodo: toks, pav., šv. Ireniejus, nurodo, kad jis, be kitų šaltinių, savo žinias sėmė iš šv. Polikarpo, kurs buvo betarpiškas šv. Jono Apaštalo mokytinis, ir iš kitų vyrų, kurie draugavo su apaštalais. Vargiai kurios nors kitos senovės

knygos yra stipriau paremtos taip aiškiais įrodymais ir dokumentais, kaip mūsų Evangelijos.

Tad ir negalima protingai abejoti, kad mūsų Evangelijas parašė Apaštalai ir jų mokytiniai.

Iš rašytojų liudijimų ir iš įvairių istoriškų įvykių nustatoma laikas, kuomet maž-daug mūsų Evangelijos buvo surašytos. Apie pirmąją Evangeliją sakoma, kad Apaštalas Matas ją parašė, „kada Petras ir Povilas skelbė Romoj Evangeliją ir kūrė Bažnyčią“ (Iren. Adv. haer. L. 3, 1, 1.). Kiti rašytojai laiko nenustato. Daugumos mokslininkų priimama, kad šv. Matas savo Evangeliją surašė tarp 50–60 metų po Kristaus gimimo; šv. Morkus—apie 67 metus; šv. Lukas—tarp 62–67 m.; šv. Jonas—tarp 96–100 m.

Šių Jomulės.

Veskite ligonius prie Jėzaus*).

Daugelis ligonių Lietuvoje kartais ištisus metus negali matyti šv. Mišių ir net negali aplankyti savo parapijos bažnytėlėje Jėzaus^{*} esančio Švenč. Sakramente. Ir mažai kas jų tepajunta tą paguodą ir džiaugsmą, kurį teikia Išganytojas, kviesdamas prie savęs visus, kurie vargsta ir apsunkinti yra. Jie gyvendami nuošaliai ir lyg visai išskirti iš žmonių tarpo, yra^{*} dažniausiai nusiminę, prislėgti ir patys sau išrodo tarytum, niekam nereikalingi ir nenaudingi žmonės... Argi mes jiems negalėtume bent kuo padėti?

Antai beskaitydami Evangelijas ir gerai įsižiūrėdami į apaštalų darbus, mes esame verste verčiami stebėtis tuo nepaprastu širdingumu ir meile, kurią rodė ligonims pats Išganytojas ir Jo apaštalai. O kokių gailestingumu pasižymėjo pirmųjų amžių krikščionys! Katalikų Bažnyčios istorija mums aiškiai sako, jog, labiau įsigalėjus Kristaus mokslui, nesykį pasitaikydavo, kad net tokiuose miestuose, kaip Roma, negalima būdavo gtvėse pamatyti nė vieno pavargėlio ar ligonio. Mat, juos tuojau priglaidavo ir aprūpindavo pirmųjų krikščionių gailestingumas. Taip turėtų būti ir šiandien. Štai kodėl nesenai ir mūsų Šventasis Tėvas savo viename rašte, ragindamas viso pasaulio katalikus kiek galint daugiau prisidėti prie katalikų tikėjimo praplatinimo stambeldžių kraštuose, — taip pat labai aiškiai pabrėžė, jog ir šių laikų apaštalai — misijonieriai ir bendrai visi katalikai turėtų labai susirūpinti ligonimis, kaip kad darė ir pirmųjų amžių krikščionys. Mat, gailestingi mūsų darbai, anot šv. Tėvo, gali suteikti nepaprastų vaisių, atverčiant stambeldžius ir mūsų laikų netikintuosius. „Net labiausiai užkietėjusios širdys ir didžiausi prietarai kaip sako dabartinis Plymoutho vyskupas, nekartą plyšta ir griūva it Jericho sienos, pasigirdus švelniam ir širdingam žodžiui“, o

* Ištrauka iš paskaitos skaitytos pirmajame Lietuvos Eucharistininkų Jaunimo Suvažiavime š. m. birž. 20–21 d.

ypač tada, kai tie draugingi žodžiai esti sujungiami su gailestingumo darbais. O kasgi geriau supras ir atjaus tokį gailestingumą, jei ne ligoniai, kurie ilgas savaites, o gal net mėnesius ir metus, lyg prikaustyti prie skausmų patalo, turi be žmonių paguodos kentėti ir skustis šaltosioms namų sienoms?!

Argi Kristus, tas geriausias Sielų Prietelis, būtų galėjęs taip šaltai praėiti tuos vargančius ligos kankinius?! — Ne. Evangelija mums aiškiai praneša, jog dažnai Jėzui atvykus į kokią nors apylinkę, tuojau „pažinę jį tos vietos žmonės siuntė į visą aną šalį ir atgabelo pas jį visus sergančius“ (Mt. 14. 35). Ir Jėzus, anot Evangelijos, „gydė daugelį, taip kad kas tik turėjo kokią negalę, veržėsi į jį, kad jo prisiliestų“ (Mk. 3. 10).

Argi tai nereikėtų ir šių dienų katalikams vesti ir nešti ligonius prie Jėzaus? Juk tai Jėzus gyvena ne tik Šventoje Žemėje (Palestinoje), ne tik danguje, bet Jis yra ir tarp mūsų. Jis gyvena ir mūsų parapijų bažnyčiose. Ir dabar Jo gailestingoji Širdis tebėra tokia pat, kaip ir seniau. Jėzus ir dabar juos tebmyli ir sako: „Eikite prie manęs visi, kurie vargate ir apsunkinti esate, o aš jus atgaivinsiu“. Taip, ligoniai priklauso Jėzui. Jis trokšta ir juos dažnai visai arti savęs matyti bažnyčioje ir juos guosti. Todel ir mes turėtume jiems iš savo pusės, kiek galėdami padėti, kad jie geriau susivienytų ir susidraugautų su mūsų visų išganytojumi.

Taip mąstė ir kun. Villenborg'as, Bloemendaal'io klebonas, šiaurinėje Olandijos dalyje. Ir štai pereitais metais jisai, trokšdamas labiau suartinti ligonius su Eucharistiniu Kristumi, drauge su visu būriu pasišventusių vyrų bei moterų iš savo apylinkės, pasiryžo suruošti eucharistines trijų dienų pamaldas tos apylinkės ligonims. Ir tos nepaprastai širdingos eucharistinės krikščioniško gailestingumo iškilmės, įvykusios 1925 m. liepos mėn. 7—9 dienomis, džiaugsmingai nustebino visus Olandijos katalikus ir net atkreipė plačiojo katalikų pasaulio akis. Tat verta ir mums truputį iš arčiau įsižiūrėti į tas nuostabias eucharistines iškilmes.

Žinoma, kaip kiekvienas didesnis Olandijos katalikų darbas, taip ir ruošimasis prie šių iškilmių turėjo būti visų pirma pradėtas malda. Todel jau per devynias dienas prieš tas Švenč. Sakramento pamaldas nemažas skaičius ligonių meldėsi drauge su savo namiškiais, kad Dievas suteiktų savo galingą palaimą toms iškilmėms. Na, ir Dievas iš naujo parodė, jog Jis šimteriopai atlygina prislėgtų varguolių maldas.

Visi ligoniai, kurie norėjo dalyvauti tose pamaldose, buvo iš anksto surašyti. Keliolika seserų vienuolių apsiėmė priruošti ligonius, juos globoti ir prižiūrėti laike tų pamaldų. Jų perdėtinė, sesuo Cassandra, pati aplankė kiekvieno ligonio namus ir su visomis ligonių šeimynomis viskas jau iš anksto buvo smulkiai aptarta. Neštuvai ligonims nešti, tam tikri ligonių vežimai ir net automobiliai buvo jau iš anksto užsakyti ir priruošti, kad jais būtų galima visus ligonius iš ryto tarp 8—9 valandos pristatyti

į bažnyčią ir vakare nuo 4—5 valandos vėl namo parvežti. Sunkiai sergantieji turėjo dar laike tų trijų dienų klobonijoje pasistiprinti ir pailsėti, o kitus reikėjo pačiame bažnytkiemyje pas gerus žmones priglauti. Visi suolai iš bažnyčios buvo išnešti. Jų vieton pastatyta patogios atsilošiamos kedės. Žodžiu sakant, kelioms dienoms visa bažnyčia turėjo pavirsti į ligonbutį. Per tris dienas tie lengvai žmonių pamirštami varguoliai turėjo laimės būti visai arti prie Jėzaus, galėjo klausyti šv. Mišių, išganytoją priimti į skausmo pilnas širdis, kunigo žodžių klausytis, džiaugtis Švenč. Sakramento palaiminimu ir galėjo priimti ligonių palaiminimą, kurį turėjo suteikti kunigai, uždėdami ant ligonio galvos ranką...

Jau šimtai darbščių rankų rūpestingai dirbo, skubėjo. Pilnomis rankomis buvo nešami del ligonių valgiai, gėlės altoriui papuošti ir visa, kas tik buvo pageidauta. Vienas duonkepys prižadėjo visus ligonius velui aprūpinti per tas tris dienas pyragaičiais ir kitais gardėšiais. Daugelis šeimynų iš paties miestelio džiaugsmingai siūlė savo patarnavimus ligonims ir jų namiešiams, sutikdami net juos priglauti pas save iškilmių metu. Ir aplinkinių parapijų giesmininkai mielai prisidėjo prie parapijos choro, kad jį sustiprinti. Žodžiu, Bliomendaalis su visais apylinkės gyventojais, lyg pirmieji krikščionys, lenktyniavo, rodydami savo meilę ir gailestingumą ligonims. Evangelijos pranešimas čia, rodos, vėl atgijo, nes su šv. Matu tikrai buvo galima ir čia pasakyti: „Pažinę jį tos vietos žmonės, siuntė į visą aną šalį ir atgabeno pas jį visus sergančius.“ Ligoniai, raiši ir akli, pastebėję tokį jais susirūpinimą, buvo sujaudinti iš džiaugsmo.

Štai jau prisiartino tos malonios eucharistinės šventės. Tai buvo gražios ir šiltos vasaros dienos, kada kiekvieno širdis, tarytum, atbunda ir atsigauna. Jokio pavojaus nebuvo, kad ligoniai galėtų persišaldyti. Lygiai nuskirtu laiku ties bažnyčios durimis atvažiavo vienas po kito vežimai ir automobiliai su ligonimis. Čia jau laukė jų rūpestingosios vienuolės, atsargiai juos dėjo ant neštuvų ir iš lėto sunešė visus į bažnyčią. Už grotelių ir arčiau prie altoriaus, ligonių vežimėliuose ir pataluose buvo patalpinti 41 sunkiai sergantis ligonis. Jų užpakalyje sėdėjo ir klūpojo patogiai paruoštuose suoluose apie 79 lengviau sergantieji.

Didysis bažnyčios altorius nušvito nuo žvakių ir papuošalų. Ir, rodos, tarp gėlių paskendęs išganytojas siuntė gausiau iš Švenčiausios Eucharistijos savo gaivinančios ramybės, džiaugsmo ir laimės į tas kenčiančias širdis. Visa bažnyčia buvo pilna pilnutėlė. Mat, visi ligonių namiškiai ir jų pažįstami bei draugai norėjo taip pat matyti ir dalyvauti ligonių džiaugsme. Bažnytinės apeigos prasidėjo ligonių palaiminimu: visi ligoniai buvo pašlakstyti švęstu vandeniu. Prasidėjo iškilmingos pamaldos. Kiekvienam ligoniui buvo duota į rankas mažutės dar ką tik išleistos knygelės, vadinamos „Eucharistinės trijų dienų pamaldos ligoniams“.

Tokiu būdu jie galėjo lengvai sekti ir suprasti tas turiningas apeigas ir kiekvieną šv. Mišių dalį. Todel jiems buvo lengviau persiimti ir pamokslų mintimis, kurie buvo labai ankštai sujungti su tų apeigų prasme. Kaip širdingai ir karštai tada kalbėjo klebonas ir sukvietieji pamokslininkai apie Išganytoją ir Jo įsteigtosios Bažnyčios meilę ir užuojautą del kenčiančių Kovojančios Bažnyčios narių! Visi dalyviai priėmė Švč. Sakramentą. Daugelio akyse spindėjo džiaugsmo ašaros. Švenč. Eucharistijos palaiminimu baigėsi pirmoji iškilnių dalis.

Po to, visi sunkiai sergantieji ligoniai su vienuolių seserų pagalba buvo pernešti į kleboniją, kame jau buvo jiems paruošti patogūs guoliai. Kiti ligoniai buvo išdalinti į kitas miestelio šeimynas, taip kad kiekvienai šeimynai teko maž daug po 6 ligonius. Čia jie galėjo atsigaiivinti ir pailsėti. 12 valandą vėl susirinko į bažnyčią visi ligoniai Jėzaus aplankyti. Švenč. Sakramentas vėl buvo išstatytas. Dešimt kunigų su kamža ir stula apsitaisę ėjo prie kiekvieno ligonio ir dėdami jiems ant galvos ranką skaitė bažnytinio palaiminimo maldas, kokias skiria Bažnyčios apeigos. Lengviau sergantieji gavo tą ligonių palaiminimą atsklaupę ties grotelėmis. Laike tų apeigų visoje bažnyčioje skambėjo dvasią keliančios giesmės. Net patys ligoniai giedojo drauge.

Po vienos valandos poilsio prasidėjo trečioji apeigų dalis, būtent Švenč. Sakramento eisena, sujungta su eucharistiniu palaiminimu kiekvienam ligoniui atskirai. Jėzus Švenč. Eucharistijoje kunigo buvo atneštas prie kiekvieno ligonio ir teikė kiekvienam jų atskirai savo palaiminimą. Pirma buvo vienas po kito laiminami sunkiai sergantieji savo vietose, o paskum ir stipresnieji ligoniai prie grotelių. Tuo laiku visi ligoniai bendrai ir garsiai kalbėjo: „Viešpatie, pasigailėk mūsų! Viešpatie, leisk man regėti!.. Padaryk, kad aš vaikščiočiau! Viešpatie, išgydyk mane! Marija, Ligonių Sveikata, melskis už mus!“.. Maldos pasikeisdavo giesmėmis. Ir nė viena dalis tų iškilnių nepadarė į dalyvius tokio įspūdžio, kaip šis Švenč. Eucharistijos palaiminimas. Daugelis negalėjo susilaikyti nuo ašarų. Jėzus juk atsiduoda ligoniams, juos pažįsta, na, ir ligoniai geriau supranta savo Nukryžiuotojo Atpirkėjo meilę.

Pamaldoms pasibaigus vėl išvažiojo automobiliai ir vežimai visus ligonius į jų namus. Stipresnieji ėjo pėsti arba važiuo elektriniais tramvajais.

Tris dienas tęsėsi tos pamaldos. Visa apylinkė kalbėjo tik apie tas eucharistines ligonių šventes. Visi buvo jomis tiesiog sužavėti. Netrukus ir kitose Olandijos apylinkėse katalikai pasekė Bloemendaalio parapijos pavyzdį. Todel dar tais pačiais 1925 metais tokios pat ligonių pamaldos buvo suruoštos Nymvegen'uose, Amsterdam'e ir Olandų sostinėje — Haagoje. Siemot tokios pat „trijų dienų eucharistinės pamaldos ligoniams“ įvyksta pačiame Bloemendaalyje, Amsterdam'e, Nymvegene, Haa-

goje, Šydam'e, Roermond'e, s' Hertogenboš, Venlo, Helmond'e ir kituose Olandijos miestuose ir bažnytkiemiuose, kame tik randasi uolėsnes katalikų parapijos. Reikia spėti, kad tos gražios eucharistinės ligonių pamaldos greitu laiku prasiplatins visame katalikų pasaulyje. Pats Bloemdaal'is tēra vos menkas miestelis teturįs 700 gyventojų. Bet iš to mažo garstyčių grūdo neužilgo turės išaugti didžiulis medis, kurio šakos išsiplėtos visame pasaulyje.

Tikimės, jog kada nors tas gražus paprotys peržengs ir Lietuvos ribas. Tiesa, pas mus nėra nei tokių gerų plentų, kaip Olandijoje, nei tiek automobilių ir elektros tramvajų ligoniams važioti. Bet juk tų dalykų nebuvo nė Išganytojaus laikais. O tačiau „pažinę jį tos vietos žmonės siuntė į visą aną šalį ir atgabeno pas jį visus sergančius“. Tat pažinkime ir mes geriau mūsų Išganytoją Švenč. Eucharistijoje ir veskime kiek begalėdami prie Jo mūsų ligonius!

Nukryžiuotasis — šeimos prietelis.

Geriausias daiktas, kurs puošia krikščioniškus namus, yra Nukryžiuotojo paveikslas, Dievo kančia. Ar jį atsinešė į tą šeimyną jaunoji, ar jaunikis — gal tas kryžius paveldėtas nuo protėvių, kurių namelius jis globojo, — dabar jis jau gal daug metų globoja šitą šeimyną. Yra šeimynų, kurių namuose nėra Nukryžiuotojo, — oi nelaimingi! — nė jų širdyse nėra Kristaus, nėra Dievo, — ir šalta toj širdy: tyrais ji dungso. Ne, — krikščioniškos šeimos gyvenamuose namuose garbės vietą turi užimti Nukryžiuotasis. Jis yra ženklas, kad Kristus yra branginamas ir mylimas kaip tikras tų namų Viežpats ir Prietelius.

O ką tas Nukryžiuotasis, žiūrėdamas nuo aprūkusių grįtelės sienų, — ką sako tai šeimynai, kurių širdys krikščioniškai mano ir jaučia? Štai, kaip rimtai Jis žiūri į mūsų laimę ir džiaugsmus, kai mes, jiems atsidavę, esame linkę užmiršti Dievą, kaip guodžiančiai žiūri į mūsų kentėjimus ir vargus. Iš savo tylios vietelės Jis skelbia namų gyventojams maloningumą ir atleidimą, kantrybę ir meilę. O kaip Jis gaudena ir įspėja žiūrėdamas į nuodėmes kelių tų, kurie į tuos namus įeina ir išeina. Kada vaidai ir netaika siaučia namuose, atrodo, kad ten nuo tos sienos iš uždarytos nukryžiuotojo Avinėlio burnos ateina tylus, gaudus raginimas prie ramybės ir taikos.

Kaip gerai darai tu, krikščioniškoji šeimyna, kad gerbi tą Nukryžiuotąjį! Jis yra tavo ištikimas namų Prietelius, kurs yra liudytojas viso, kas šeimynoj dedasi. Jis dalyvauja visuose namų įvykiuose. Eina, — bėga dienos ir savaitės, o Jis nuolat jūsų tarpe. Jis mato, kaip jūsų vaikai auga, kaip jūsų mirusieji išn. šami, — Jis žiūri tai į džiaugsmu blizgančius veidus, tai į suvilgytas ašaromis akis. Ir Jis tada yra vienintėlė jūsų tikroji

paguoda. Tu, sergantysis vyre, šeimos galva, kurs guli ant sopulių patalo, — kelk akis, žiūrėk, žiūrėk ant anojo „Sopulių Vyro“ (Is. 53, 3). Tavo paguoda yra arti.

O štai ten, šeimos motina, niekieno nematoma, parpuolė prieš Nukryžiuotąjį ir pridengė savo veidą rankomis. Ji kenčia. Ir niekas nemato jos kančios, — tik vienas Nukryžiuotasis. Girtuoklis vyras, paklydę vaikai, nelaimė šeimos — ji kenčia visų apleista. Oi, pakelk akis, nelaimingoji motina, štai čia pat neaukštai yra kojos To, kurs dar labiau buvo apleistas. Tavo paguoda taip arti.

Tas, kuris ant kryžiaus kentėjo ir mirė, vieną kartą kalbėjo: „Aš gi, kuomet būsiu pakeltas aukštyn nuo žemės, visa patrauksiu prie savęs“ (Jo. 12, 32).

Tad patrauk, o Viešpatie, visas tos šeimos širdis, patrauk prie savęs, surink jas aplink save bendrai maldai, atitrauk jas nuo tuštybių, nuo nuodėmių, patrauk jas Tavo šventa meile.

B. A.

Iš katalikų pasaulio.

28-tasis tarptautinis Eucharistininkų Kongresas.

Nuo š. m. birželio 20 iki 24 dienos Čikagoje įvyko pats didžiausias Eucharistininkų kongresas. Sulig gautais pranešimais, tame kongrese buvo atstovų iš tolimiausių katalikų kraštų. Tarp kitų aukštų svečių buvo atsilankę ir apie 15 kardinolų, 46 arkivyskupai, 450 vyskupų ir keli tūkstančiai dvasiškijos. Kaip moka Amerikos katalikai pagerbti Katalikų Bažnyčios atstovus, jau aiškiai nurodo tasai įvykis, jog atvažiavus į Nau-Jorką Šv. Tėvo pasiuntiniui kard. Bonzano su visa eile kardinolų ir vyskupų iš Amžinojo Miesto — Romos, — čia juos džiaugsmingai sutiko 300 tūkstančių žmonių. Po didelių iškilmių, kurias suruošė tiems garbingiems svečiams Amerikos valdžia, miestas ir vietos katalikai, — tie aukštieji Bažnyčios svečiai išvyko iš Nau-Jorko į Čikagą jiems paruoštu ypatingu traukiniu. Ir Čikagoje juos kuo iškilmingiausiai sutiko šimtai tūkstančių žmonių su valstybės ir miesto atstovais priešakyje.

Patį Eucharistinio kongreso atidarymą, sulig telegrafo pranešimais, lydėjo dar niekada nematytos Jungtinėse Valstybėse iškilmės. Saldžiausiojo Vardo katedroj, dalyvaujant vienuolikai kardinolų iš Amerikos ir Europos, buvo atlaikytos iškilmingos pamaldos. Kongresui pareiškė savo linkėjimus ne tik katalikai, bet ir daugelis kitatikių. Pats Amerikos prezidentas Coolidge per savo pasiūstą ministrį Davis pasveikino tą didįjį katalikų suvažiavimą ir pareiškė savo apgailestavimą, kad jis pats negalėjęs dalyvauti kongreso atidaryme. Žinia, tai labai nepatiko Amerikos laisvamaniams ir todėl jie pareiškė savo didelio nepa-

sitenkinimo tuo, kad net Amerikos valdžia taip viešai parodė savo didelio palankumo ir pagarbos taip nepaprastam katalikų kongresui. Bet jų niekas nepaklausė.

Antrąją kongreso dieną laike bažnytinųjų iškilmų giedojo net 62 tūkstančiai vaikučių, kuriuos tvarkė pusanro tūkstančių seserų vienuolių. Laike vakarinių pamaldų iškilmų vieta mirgėte mirgėjo nuo blizgančio elektros šviesos. Net 200 tūkstančių elektros lempučių degė švenč. Eucharistijos garbei.

Svarbiausieji kongreso posėdžiai ėjo milžiniškame kolizejuje ir „Kareivių Lauke“, kuris tik pernai buvo įrengtas. Mikrofonų ir garsinių vamzdžių dėka, kiekvienas dalyvis galėjo aiškiai girdėti Mišių ir pamokslų žodžius.

Cikagos daržininkai, kurie per visą pereitą žiemą augino gėles, stengėsi susirinkimui vietą paversti tikru gėlių rojumi.

Cikagos burmistras Dever, pats būdamas kataliku, miesto Tarybai sutinkant pavedė katalikams gražiausias miesto sales ir didžiulius valdiškus rūmus, kad būtų kur įrengti dar 2000 naujų altorių, nes 234 katalikų bažnyčios Cikagoje nepajėgė sutalpinti tikinčiųjų. Miesto ponios įrengė ir išpuošė visus statomus iškilmų altorius. Įdomu, kad bažnytiniai rūbai dėl 3000 altorių buvo suaukoti visų Amerikos katalikų taip, kad viena Jungtinių Amerikos Valstybių dalis parūpino albas, kita stulas, trečia juosteles, kielikus ir tt. Visi tie bažnytiniai daiktai po šio kongreso pavesiti vargingoms katalikų bažnyčioms stambeldžių kraštuose.

Vienos įspūdingesniųjų pamaldų turėjo įvykti ketvirtą dieną, kada vakare prie didžiojo Mičigano ežero ties Marijos statula susirinko visi kongreso dalyviai. Daugelio rankose degė žvakės. Po pamaldų visa minia su degančiomis žvakėmis lyg kokia ugninga jūra, iškilmingoje eisenoje atėjo vėl į garsųjį Kolizejų, kame šv. Tėvo atstovas kardinolas Bonzano klūpančioms minioms suteikė apaštališkąjį palaiminimą.

Cikagos katalikai suaukojo kelis šimtus tūkstančių dolerių, už kuriuos bus pastatytos labdaringos įstaigos našlaičiams ir seneliams, kaip atmintis XXVIII Eucharistinio Kongreso.

Kaip labai sudomino tasai kongresas net kitatikius, jau matyt iš to, kad dar kelias savaites pirm kongresui įvykstant Mundeino seminarijos auklėtiniai kasdien matydavo po kelis tūkstančius automobilių atvažiuojant, kad apžiūrėjus tą vietą, kame turėjo įvykti ta milijoninė švenč. Sakramento procesija, kuri turėjo sujungti visus kongreso dalyvius draugėn. Visi didesnieji Amerikos laikraščiai jau iš anksto pasiuntė savo korespondentus, kurie galėtų tuojau pranešti tikslų žinių apie visą kongreso eigą savo laikraščio skaitytojams. Be to dar radio-telegrafai išnešiodavo kongreso žinias į visą pasaulį. Amerikos automobilių sąjunga pavedė 50,000 automobilių kongreso dalyviams vežioti.

Prieš patį kongresą dar buvo išleistas vienas milijonas knygų, kuriose buvo smulkiai paaiškinta apie patį kongresą ir

apie svarbiausias Čikagos vietas, kad dalyviams nereiktų klaidžioti po miestą. Tos knygelės buvo išleistos 20-je kalbų ir jau traukiniuose buvo dalinamos atvažiuojantiems svečiams. Be to dar 5000 savanorių vadų pačioje Čikagoje mielai patarnaudavo kiekvienam dalyviui. Apie tūkstantis tų vadovų be anglų kalbos dar mokėjo prancūzų, lietuvių ar kitas svetimas kalbas.

Dvidešimt devintasis Eucharistinių Kongresas įvyks 1928 metais Australijoje Sidnėjaus mieste.

Pirmas Lietuvos Eucharistinių suvažiavimas.

Pasaulinio Eucharistinių Kongreso atbalsiai sužadino viso pasaulio katalikus labiau susispiesti apie Išganytoją, esantį Švenč. Sakramente. Hungarijos, Olandijos ir kitų šalių kat. vyskupai raginė ragino savo tautiečius prisidėti prie tų Eucharistinių iškilmų Čikagoje, birželio 20 ir 21 dienomis einant didžiausiais būriais prie Komunijos. Jo Ekscelencija naujasai Lietuvos Metropolitai, Arkivyskupas Juozapas Skvireckas, paragino taip pat vienu savo aplinkraščiu Lietuvos katalikus iškilmingai minėti kiekvienoje bažnyčioje to Eucharistinio kongreso pradžią. Tuo tikslu visose Lietuvos bažnyčiose ir buvo š. m. birželio 20 dieną laikomos pamaldos su išstatytu Švenč. Sakramentu ir sakomi atitinkantieji pamokslai.

Bet visų gražiausiai tos iškilmės sutiktą Kaune. Mat, čia kaip tik šių metų birželio 20 ir 21 dienomis įvyko pirmasis Lietuvos jaunimo Eucharistinių suvažiavimas. Pavasarininkai ir ateitininkai atsiuntė iš įvairiausių Lietuvos kampelių po vieną ar net keletą savo atstovų. Suvažiavimo posėdžiai įvyko patogioje Tėvų Jėzuitų salėje. Jau iš vakaro jaunieji Kauno Eucharistiniai kuo rūpestingiausiai išpuošė visą salę ažuolų vainikais, paveikslais, parašais, bažnytinėmis ir tautinėmis vėliavomis. Ypač malonaus įspūdžio teikė Švenč. Jėzaus Širdies paveikslas, po kuriuo buvo pasirašę visi Kauno Moksleiviai Eucharistininkai, pasiaukodami su visu savo būreliu Švenč. Išganytojaus Širdžiai.

3 val. po pietų pradėjo rinktis suvažiavimo dalyviai. Salė buvo pilnutėlė. Šalia vyskupo, šv. Tėvo atstovo ir universiteto profesorių, čia matėsi kaimo jaunuolių, moksleivių ir studentų eucharistininkų. Visus juos čia sutraukė pagarba prie Švenč. Sakramento. Suvažiavimas pradėta Švenč. Sakramento giesme. Į garbės prezidiumą buvo džiaugsmingai išrinktas Jo Eksc. Arkivyskupas Skvireckas, šv. Tėvo atstovas Monsinjas Faidutti ir Prof. Dovydaitis. Jo Eksc. Arkivyskupas Skvireckas sveikindamas tą suvažiavimą širdingai džiaugėsi, matydamas taip gražų Lietuvos jaunuolių eucharistininkų būrelį. Šventojo Tėvo vardu suvažiavimą sveikino Mons. Faidutti, linkėdamas Lietuvos eucharistininkams ir toliau žengti tuo garbingu keliu. Viso suvažiavimo vardu buvo pasiųsta telegrama Šv. Tėvui, išreiškiant jam meilės ir ištikimybės jausmus. Telšių ir Kaišėdorių vyskupai atsiuntė sveikinimo telegramas. O Panevėžio vyskupas per savo

atstovą taip pat linkėjo suvažiuvimui geriausios kloties. Ant rytojaus atvykęs Jo Eksc. vyskupas Reinys iš Vilkaviškio gražia kalba pasveikino tą suvažiuimą ir Jo Eksc. vyskupo Karoso vardu.

Po sveikinimo kalbų ėjo turininga paskaita prof. Dovydaičio apie Lietuvos eucharistininkų praeitį ir jų reikšmę. Kun. Profesorius Česnys savo ilgoje paskaitoje nupasakojo apie Švenč. Eucharistijos garbinimą amžių bėgyje ir apie tai, kaip išsivystė Eucharistiniai Kongresai pasaulyje. Gražūs paveikslai, kuriuos rodė Kauno Aukštosios Technikos mokyklos eucharistininkai, labai pajvairino kun. prof. Česnio paskaitą. Po tų paskaitų sekmadienio vakare įvyko Tėvų Jėzuitų bažnyčioje visų dalyvių išpažintis ir „šventoji valanda“ su išstatytu Švenč. Sakramentu. Kun. prof. Morkelis pasakė tuo laikų gražų pamokslą. Šv. Cecelijos choras čia pagiedojo keletą Švenč. Sakramento giesmių.

Ant rytojaus Kauno bazilikoje atlaikė Jo Eksc. Arkivyskupas Skvireckas šv. Mišias ir dalino visiems suvažiuavimo dalyviams Švenč. Sakramentą. Įspūdingas buvo ir Tėvo Andziulio pamokslas, kuriame jis nurodė, kokios nepaprastos reikšmės turi švenč. Eucharistijos garbinimas kiekvienam jaunuoliui, ar mergaitei.

Po to sekė T. Paukščio S. J. paskaita, kuri nušvietė, kaip labai eucharistiniai judėjimai yra įsigalėję visame katalikų pasaulyje. Pranešimai iš įvairių vietų parodė, jog ir mūsų eucharistininkai yra parodę paskutiniaisiais laikais nepaprasto kilnumo, lankymosi ligonius, nešdami krikščioniškos meilės į tamsias kalėjimų sienas, šelpdami pavargėlius, rinkdami pašto ženklus dėl nelaimingųjų stambeldžių ir t. t. ir t. t.

Po pietų sekė kun. prof. Česaičio paskaita apie tai, kaip eucharistininkai toliau turėtų plėtoti savo kilnią tarnybą išganymui, esančiam šv. Komunijoje. Po paskaitos buvo nutarta, ypač vadovaujantis Šventojo Tėvo paraginimu, pasirinkti šv. Aloyzą Gonzagą ir šv. Stanislovą savo globėjais ir, šiais metais gruodžio mėnesyje suėjęs lygiai 200 metų nuo jų paskelbimo šventaisiais, buvo pasiryžta drauge su viso kat. pasaulio jaunimu rinkti ir Lietuvos eucharistininkų tarpe tokius pasižadėjimų lapelius, kuriuose kiekvienas jaunuolis savo ranka pasirašęs duoda tvirtą žodį ir savo gyvenimą krikšč. atnaujinti ir sekti tų šventųjų pavyzdžiais. Taip pat nutarta karščiau prisidėti ir prie palaikymo katalikų misijų stambeldžių kraštuose. O kiek gražių nutarimų dėl pačių eucharistininkų darbų išvystymo Lietuvoje! Tam tikram komitetui su kun. prof. Česaičiu priekyje pavesta tvarkyti ir stiprinti tą judėjimą Lietuvoje.

Graži ir jauki agapė-vakarienė prie pat Tėvų Jėzuitų bažnyčios po tam tikra pastoge (veranda) užbaigė tą neužmirštiną Lietuvos eucharistininkų suvažiuimą. Visų kalbose ir teskambėjo vienas noras, būtent, kad nuo šiol ir kasmet būtų ruošiami dar didesni panašios rūšies eucharistiniai kongresai visose Lietuvos vyskupijose, kad ir daugiau Lietuvos žmonių galėtų pasigėrėti taip maloniomis išskilmėmis. Didelių pasiryžimų kupini išsiskirstė kiekvienas į savo kampelį.

Gražūs papročiai.

Prancūzų katalikai gerai supranta, kokios nepaprastos reikšmės turi mūsų tikėjimui apginti ir praplatinti katalikiški laikraščiai ir geros kat. knygos. Todel jie yra sutvėrę vieną draugiją, kurios nariai nuolat meldžiasi už katalikiškąją laikraštiją ir gerų kat. knygų prasiplatinimą. Tuo tikslu jie kas mėnesį užperka vienas šv. Mišias. Panašiai elgiasi ir daugelio kitų šalių katalikai.

Jugoslavijoje susidarę yra keli būreliai jaunuolių, kurie atsidėję platina kat. laikraščius, k. a. labai ten prasiplatinusį „Švenč. Jėzaus Širdies pasiuntinį“. Kai kurie jų nuo ryto iki vakaro net apie valgį pamiršę skleidžia tarp savo tautiečių tą gražų dvasinio turinio laikraštį; kartais jiems pasiseka surinkti ne tik po 25 skaitytojus, bet 40 ir net po 75 skaitytojus per dieną. Vienas kaimietis nuolat paimas po 25 numerius to laikraščio, kad tuo galėtų, kaip jis sako, „suteikti dvasinio maisto savo draugams ir kaimynams“.

Gi Amerikos katalikai uekartą nžsako kat. laikraščių administracijose po keletą gerų laikraščių, kuriuos paprašo laiks nuo laiko siuntinėti įvairiems asmenims, kurie jau yra daugiau nutolę nuo kat. tikėjimo. Tokie žmonės gavę netikėtai kat. laikraštį, žinoma, nustemba, pradeda žiūrinėti ir skaityti. Kokias kelias savaites ar mėnesius išleidus jis vėl gauna kitą laikraštį, juo dar labiau susidomi ir tokiu būdu nesykį pasitaiko ir didesnių atsivertimų. Panašius užsakymus, be abejo, mielai priimtų ir katalikiškieji laikraščiai Lietuvoje.

425 šv. Mišios ant laivo.

Paskutiniu laiku Anglijos ir Amerikos laivininkystės draugijos rūpinasi ant savo laivų įtaisyti katalikų koplytėles ir jas aprūpinti visais bažnytiniais rūbais bei indais. Mat, jie pastebėjo, jog katalikai keleiviai daug noriau važiuoja tais laivais, kur jie turi progos kasdien klausyti šv. Mišių. Tokiu būdu tikrai ant vieno greitojo laivo „Berengaria“ per paskutinius metus buvo atlaikyta ne mažiau, kaip 425 šv. Mišios.

Viena stbmeldžių sala pati atsiverčia.

Didžiajam Vandenynė yra kuone begalinė eilė salų ir salelių, kuriose gyvena puslaukinės stbmeldžių tautelės. Tose šalyse katalikų misijonariai plaukia nuo vienos salos į kitą ir taip rūpinasi į tas vargstančias sielas įnešti išganymo šviesos. Ir kas apsakys jų nustebimą, kada jie prieš keletą mėnesių atplaukę į vieną salą, kur iki šiol dar nė vieno katalikų misijonoriaus kojos nebuvo įžengusi, — o betgi sužinojo, jog diduma tos salos gyventojų jau esą katalikai. Iš tikrųjų jie gerai mokėjo paprasčiausias maldas, katekizmą, Dievo įsakymus ir net jie vieni kitus buvo pakrikštiję sulig Kat. Bažnyčios rekalavimais. Kaip tai atsitiko? Mat, prieš keletą metų toje saloje apsigyveno viena seniau atsivertusi katalikų šeima. Tos šeimos nariai laikė

savo pareiga apaštalauti tarp savo kaimynų ir juos atvesti prie Kristaus. Tai yra tikrai retas pavyzdys pasauliečių apaštalavimo tarp tų pietinių salų gyventojų.

Katalikų apaštalavimas per geras knygas ir laikraščius.

Visiems žinoma, kaip daug žmonių atsiverčia ir net šventaisiais tampa, beskaitydami šv. Raštą, šv. gyvenimus ir kitas katal. knygas. Dėlto ir mūsų laikais patys uoliausieji katalikų apaštalai nesykį net visą savo gyvenimą pašvenčia gerų knygų platinimui. Pašutiniaisiais laikais tokie kat. spaudos apaštalai net kuria vienuolijas kat. spaudai platinti. Jau prieš 50 metų įsikūrė Šveicarijoje „Šv. Pauliaus kongregacija“ kat. dvasinio turinio knygoms platinti. Prancūzijoje taip pat darbuojasi asumcijoni-tai vienuoliai įkūrę „geros spaudos namus“ ir išleidžia visą eilę gerų katalikiškų laikraščių ir knygų. Vienuoliai patys atlieka painingiausius spausdinimo darbus. Kaip labai Dievas lai mina tokį kat. spaudos apaštalavimą, jau galima matyti iš šio pavyzdžio. 1914 metais Italijoje irgi įsikūrė toks vienuolynas katalikiškų laikraščių platinimui. Pradžią buvo tik tokia, kad vienas kun. seminarijos profesorius draug su dviem klierikais pradėjo leisti vieną savaitinį katalikų laikraštį. O dabar tasai vienuolynas jau taip išaugo ir išsivystė, kad jau šiemet jis turi 13 kunigų, 340 klierikų, o seserų vienuolių šaka turi 300 narių. Jie išleido ir išplatino apie 300 tūkst. egzempliorių Šv. Rašto; iki šiol jie įkūrė 650 parapijinių knygynų ir aprūpina juos savo leidimo knygomis; turi įsteigę apie 80 knygynų kat. knygoms platinti ir tt. Nuo Italijos neatsilieka nė Anglijos katalikai. Jų draugija katalikų tikėjimui plėsti vien pereinamais metais praplatino daugiau kaip vieną milijoną gerų kat. knygų (k. a. Šv. Raštas, maldaknygės, šv. Teresės V. J. gyvenimas ir tt.)

Dar nuostabiau toje srityje darbuojasi amerikiečiai. Taip nesenai du broliai katalikai staiga praturtėjo ir nutarė paaugoti 10 milijonų dolerių katalikų tikėjimui platinti. Todėl jiedu dėdavo į didžiausius Amerikos laikraščius, trumpas žinutes apie katalikų tikėjimą, kat. mokslininkus, šventuosius ir tt. Per tai dauguma kitatikių ėmė pamažu visai kitaip galvoti apie Kat. Bažnyčią. Tokių skelbimų vaisiai buvo taip dideli, kad Pittsburgo protestantai, įtūžę dėl nuolatinio protestantų perėjimo į Kat. Bažnyčią, kuo tik nesudaužė redakcijų biuro.

Du Angelu baltu Bažnyčioj stovėjo
Sparnais prisidengę skaisčiuosius veidus
Ir meilės žodžius Atpirkėjui šnibždėjo —
Ir pritarė jiems atsidaręs dangus.

O žemės keleiviai vainiką sudėjo
Iš savo kelionės skausmų ir vargų:
Su meile jį Kristui aukuoti skubėjo, —
Jiems mylinčios ašaros krint iš akių.

Klausimai ir atsakymai.

1 klaus. Kodel mūsų kunigai bijo pasipriešinti beddievams ir per pamokslus taip silpnai juos teužsipuola? Man, buvus Amerikoje ir mačius, kaip labai ten kunigai kovoja prieš beddievius už katalikų tikėjimą, yra truputį keista matyti, kaip silpnai mūsų kunigai tesipriešina laisvamaniams.

Amerikietė.

Ats. Ginti katalikų tikėjimą nuo visokių užsipuldinėjimų tai yra šventa pareiga kiekvieno kataliko. Visiems mums privalu savo žodžiu darbu ir pavyzdžiu nuolat apaštalauti ir ginti šv. katalikų tikėjimą. Bet kas daugiausia kovoja už Kat. Bažnyčią, tas ir daugiausia esti užpuldinėjamas. Todel nereikia stebėtis, jei kas norėdamas išvengti tų nemalonumų ir trokšdamas visiems įtikti, laikosi nuošaliai ir nedrįsta užstoti Kovojančios Bažnyčios teises. Bet vis delto reikia pasakyti, kad tokių balių pas mus daugiausia randasi ne kunigų, bet šiaip žmonių tarpe. Užtenka tik pasiklausti, ką rašo bedievių laikraščiai apie mūsų kunigus, o tuoj bus lengva suprasti, jog tie kunigai didumoje vis tik nesibijo tų laisvamanių ir drąsiai kovoja ant kiekvieno žingsnio už katalikų tikėjimą, šv. Tėvą, vykusius, tikinčiuosius, kat. mokyklas.

2 klaus. Ar tas asmuo, kuris laike rinkimų yra balsavęs už socialistų sąrašus, dar gali gauti Jubilejaus atlydus?

Šakių skait.

Ats. Kiekvienas pakėlimas rankos prieš Dievą ir neklausymas Jo įsteigtosios Bažnyčios, yra didelis išskrypimas iš tikėjimo kelio. Ir kaip kiekviena nuodėmė ir kiekvienas net mažas atsitolinimas nuo Dievo įstatymų, reikia būtinai išlyginti per gerą sąžiningai atliktą išpažintį — taip lygiai ir šitoksai paniekinimas Dievo ir nepaklausymas Bažnyčios ir jos vyskupų perspėjimų laike rinkimų, gali būti taip pat visiškai išlyginta tik per atgailą ir tvirtą pasižadėjimą daugiau taip nedaryti. Po atgailos ir išpažinties ir vėl galima gauti Dievo malonių. Taigi tada ir Jubilejaus atlydus galima pelnyti.

3 klaus. Būdamas „Maldos Apaštalavimo“ nariu ir dar įsirašęs į kitas brostvas, aš gaunu labai daug atlydų. Aš norėčiau tuos visus atlydus padalyti į tris dalis: vieną sau, antrą dalį už mirstančius ir trečią už vėles skaistykloje kenčiančias. Ar taip galima daryti?

Ats. Tai būtų labai gražus paprotys. Kas meldžiasi ne tik už save, bet ir už kitus, tas ir nuo Dievo gali tikėtis daugiau malonių susilaukti.

4 klaus. Kodel šio laiko kunigai niekada neskelbia, jog nekaltybėje gyventi yra dideliai pagirtina dorybė?

„Žvaigždės“ Skait.

Ats. Visiškas nekaltybės užlaikymas buvo ir yra Bažnyčioje branginamas nuo pat Kristaus laikų, kurs pats nekaltybę

mylėjo,—ir tiek asmenų nekaltybėje gyveno. Moterystė yra gera, bet panystė yra geresnė (I Kor. 7. 38), nes ji padeda daugiau Dievą mylėti (I Kor. 7. 32 — 35). Tačiau kas negali skaistybės išlaikyti, tas teininie moterystėn, nes geriau ištekti, negu skęsti nuodemėse (I Kor. 7. 9.). Ir šio laiko kunigai taip pat skelbia, kaip ir seniau, jog visiškas nekaltybės laikymas yra geresnis už moterystę, — nes jie negali išsižadėti kat. Bažnyčios mokslo.

Redakcijos atsakymai.

J. M. Juozui M-niui. Eilutes sulig prašymu pasiūsime „Varpeliui“. Ačiu už prielankumą.

J. M. Seseriai Genovaitei. Širdingai ačiu už eilutes. Lauksime daugiau.

J. M. Nustojusiam vilties. Tamsta visai be reikalo pameti viltį. Jei Tamsta atsiųstumėi savo adresą, tai galėtumėm Tamstai per laišką atsakyti, nes viešai per „Žv.“ į tai atsakinėti nebus galima.

J. M. Grakauskaitei. „Žvaigždė“ siuntinėjam. Jubilėjus Lietuvoje prasidėjo nuo dienos, kada buvo iš sakyklų pagarsintas Vyskupo raštas apie Jubiliejų. Rekolekcijoms galima naudotis ir Kun. Naujoko „Kunigų Rekolekcijos“; nors ten rekolekcijos įtaikomos kunigams, tačiau jas galima pritaikinti ir šiaip tikintiesiems. Ten ir apie Švenč. Sakramentą yra daug skaitymų. Jų galima gauti šv. Kazimiero Draugijos knygynuose. Kaina 10 litų.

J. M. Vilkaviškietei. Klausimus redakcijai kaip ir visus kitus raštus, laiškus, pašto ženklus stambeldžių misijom ir tt. reikia siųsti šiuo adresu: „Žvaigždės“ Redakcijai, Kaune, Jėzuitų Namai.

J. M. Kun. S. ir p. A. Auką 20 litų vienuolynui gavome. Tariame nuoširdų ačiu.

J. M. R. Pašto ženklus gavome. Vargstančių stambeldžių vardu širdingai dėkojame.

Ką tik išėjo iš spaudos:
Kun. B. Andruškos S. J.

Temperamentų rūšys ir jų pasireiškimai.

Tėvų Jėzuitų leidinys.

Galima gauti „Žvaigždės“ administracijoje.

Be to dar galima gauti to paties autoriaus: 1) Dievo buvimas. 2) Išpažintis. 3) Didysis Jubilėjus 1926 m.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms rugpiūčio mėnesio dienoms.

1. **X sekmadienis po Sekm.** Dėkingumas Dievui už Jo nuolat teikiamas malones.
2. **Šv. P. Marijos Angel.** (Parciunk.). Už visus vargstančius ir nelaimių prislėgtuosius.
3. **Stepono kūno atradimas.** Už visus sergančius tėvus ir našlaičius.
4. **Domininko, Katalikų Draugijos** ir į jas įsirašiusieji nariai Lietuvoje.
5. **Šv. P. Marijos Snieg.** Maldos Apaštalavimo skyriai ir jų nariai.
6. **Pirmasis mėn. penktadienis.** M. A. nariai gauna visuot. atleidus papr. sąlygomis. Visi, kurie platina pamaldumą į švenč. Jėzaus Širdį.
7. **Kajetono.** Už mūsų mirusiųs.
8. **XI sekm. po Sekminių.** Už tai, kad Lietuvoje sumažėtų girtuokliaujančiųjų skaičius.
9. **Pal. Petro Fabro S. J.** Už visą Lietuvos jaunimą.
10. **Lauryno kank.** Visi vaikučiai, kurie šiemet priėjo prie pirmos šv. Komunijos.
11. **Tiburcijaus.** Kad ir Lietuvos katalikai mokėtų drąsiai užsistoti už tikėjimo reikalus.
12. **Klaros.** Kad Lietuvoje susirastų kuodaugiausia šeimynų, kurios pasiaukotų švenč. Jėzaus Širdžiai.
13. **Hipolito.** Kad mūsų žmonės eitų būriais ir dažnai prie šv. Komunijos.
14. **(Vigilija).** **Euzebijaus.** Katalikų tikėjimo išsiplatinimas stabmeldžių kraštuose.
15. **XII sekm. po Sekminių.** Šv. P. Marijos dangun ėmimas. Darbo žmonės ir jų amžinoji gerovė.
16. **Joakymo Roko išp.** Malda už katalikų kunigiją Lietuvoje.
17. **Jackaus.** Vienuolių reikalai ir pašaukimai į dvasinį luomą.
18. **Agapito.** Palaikoma seminarijų auklėtiniais jų dvasios reikaluose.
19. **Šv. P. Marijos nekalčiausios Širdies.** Gailestingumas ligonims.
20. **Bernardo.** Už mūsų parapijas Lietuvoje.
21. **Joanos Pranciškos.** Už katalikų jaunimą ir jų draugijas Lietuvoje.
22. **XIII sekm. po Sekminių.** Simforijono, mėnesio globėjo (M. A. nariams atleidai) Universiteto studentai ir katalikiškoji Lietuvos inteligentija.
23. **Pilypo Benicijaus.** Atvirtimas į kat. tikėjimą nutolusiųjų nuo Dievo.
24. **Baltramiejaus apašt.** Kad sutikimas ir gerovė įsiviešpatuotų mūsų šalėlyje.
25. **Mykolo ir jo draugų, kank. Jėzaus Draugijos.** Jubilejinės misijos ir nusidėjėlių atvertimas prie Dievo.
26. **Zefirino.** Kad mes išmoktume visiškai pasišvesti dėl Dievo.
27. **Kazimiero kūno perk.** Juozapo Kalas. Kad mes būtume visados klusnūs Dievo malonės veikimui.
28. **Augustino, vysk.** Mokėjimą atlikti savo visus darbus dėl Jėzaus.
29. **XIV sekm. po Sekminių.** Už visus Maldos Ap. narius.
30. **Rožės Limietės Apašt.** liškas stropumas platinant kat. laikraščius.
31. **Raimundo.** Ištvėrmė ir drąsa išpažįstant kat. tikėjimą.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atleidų.**

Leidžia Tėvai Jėzuitai. Redaktorius—T. B. Andruška S. J.

Muzikos Prekybos Namai C. Schuetze

Kaunas, Laisvės Alėja 25.

tiekia visus

muzikos instrumentus

kaip antai:

pianinus,

fisharmonijas,

gramafonus,

gramafonų plokšteles,

smuikus,

gitaras,

mandalinas,

stygas,

ir kitus.

Galima pirkti ir išsimokėjimui.

Tėvų Jėzuitų gimnazija ir bendrabutis Kaune

Nuo šių metų rudens jau veiks
PENKIOS KLASĖS.

**Moksleiviai dar priimami į visas klases ir
į bendrabutį.**

Stojamieji egzaminai

**prasidės š. m. rugpiūčio 30 d. 10 val. ryto
Visais reikalais kreiptis:**

**Tėvų Jėzuitų gimnazija
Kaune. Tel. 963.**